

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HARRY POTTER

GİBİ DÜŞÜNMEK
VE DAVRANMAK

CARLA SCHIAPPA-BURDET

terras

"Bize aslında kim olduğumuzu gösteren şey, yeteneklerimizden çok seçimlerimizdir."

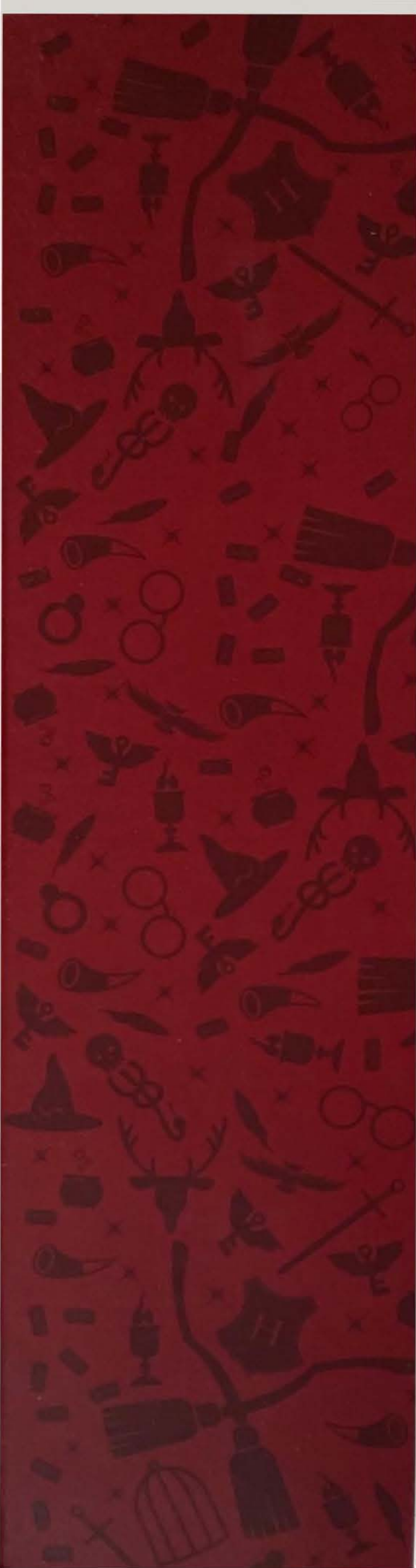
-Albus Dumbledore

Kimsesiz geçen zor bir çocukluğun ardından, on bir yaşındayken aldığı o mektupla birlikte bambaşka bir dünyaya adım atan Harry Potter, kendini bir anda, iyiyle kötünün, sevgiyle nefretin, ışıkla karanlığın arasında süregelen bir savaşın ortasında buldu. Fakat tüm hayatı, alınca kazınan kadere karşı koymakla geçen genç büyücü, inandığı değerlerden ve kararlılığından, en büyük maceralara atılırken bile vazgeçmedi.

Pek çok dile çevrilip, hayranlarının büyük beğenisini toplayan bu kitapla birlikte Harry Potter karşımıza ilk kez bir yaşam koçu, bir akıl hocası olarak çıkıyor. Korkularımızla yüzleşirken ayakta kalabilmek, hatalarımızdan ders çıkarmak, sevdiklerimize hak ettikleri değeri vermek, önümüze çıkan zorluklara karşı umudu yitirmemek ve en önemlisi de, kendi hayatımızın yeniden baş kahramanı olmak için ondan öğrenebileceğimiz çok şey var.

Dünyanın en ünlü büyücüsü, hayatınıza bolca ışık ve sihir katmaya geliyor!

Harry Potter Gibi Düşünmek ve Davranmak

Carla Schiappa-Burdet

Orijinal Adı: Agir et penser comme Harry Potter

© Éditions de l'Opportun 2021

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla ve 2 Seas Literary Agency üzerinden, Les Éditions de l'Opportun'den alınmış olup, Pay Digital Yayıncılık Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmaksızın, kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Yayın Koordinatörü: Fırat Saçan

Yayın Yönetmeni: Cumhur Mısırlıoğlu

Kapak ve İç Tasarım: Ercan Portakal

Çeviren: Cumhur Mısırlıoğlu

Baskı Tarihi: Haziran 2023

ISBN: 978-625-99835-0-9

Yayınevi Sertifika No: 35302

Matbaa: MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No: 47939

Teras Kitap

Adres: Mareşal Çakmak Mahallesi, Ortaç Caddesi No: 7 34160

Güngören/İstanbul Tel: 0212 507 10 15

**HARRY
POTTER**
GİBİ DÜŞÜNMEK
VE DAVRANMAK

CARLA SCHIAPPA-BURDET

Çocuklarıma,

Raphaël, benim sevgili Rafi Potter'ım, Harry'nin dünyasına senin sayende adım attım, sonra da başvurabileceğim en iyi Potter uzmanım oldun. Dikkatli incelemelerin ve yorumların için teşekkürler. Benden sana tam puan...

Léona, güzel kızım, evimin Hermione'si, bu kitap sensiz de olmazdı kuşkusuz... Kardeşinle nasıl da harika bir ikili oldunuz! İçindeki o her zaman en iyisini yapma arzusu seni muhteşem yerlere götürecektir... 50 puan!

Olivia, küçük bebeğim; iyi kalpliliğin, fedakârlılığın, hep hayat dolu oluşun ve kararlılığın seni en iyisinden bir Gryffindor yapıyor! 50 puan da sana!

Son olarak da eşime,

Bana her daim destek olduğun için teşekkürler, seni seviyorum... bu zamana kadar sevdim, bundan sonra da hep seveceğim.

İÇİNDEKİLER

<i>Giriş.....</i>	9
<i>Harry Dirençlidir.....</i>	17
<i>Harry Modayı Dert Etmez.....</i>	25
<i>Harry Geçmiş Yaralarını Kabullenmiştir.....</i>	31
<i>Harry Tipik Bir İngilizdir.....</i>	35
<i>Harry Öğretmenlerinin Gözbebeğidir.....</i>	41
<i>Harry Ekip Kurmakta Ustadır.....</i>	47
<i>Harry Filozoftur.....</i>	51
<i>Harry'nin Hayvanlarla Arası İyidir.....</i>	55
<i>Harry Lafını Sakınmaz.....</i>	63
<i>Harry Rüyalarına Önem Verir.....</i>	69
<i>Harry Bazen Oluruna Bırakmayı Bilir.....</i>	73
<i>Harry Alçakgönüllüdür.....</i>	79
<i>Harry Korkusunu Göstermez.....</i>	85

<i>Harry Akıl Hocasına Sadıktır.....</i>	91
<i>Harry İnsanlara Kolay Aldanmaz.....</i>	95
<i>Harry Kendi Kararlarını Kendi Verir.....</i>	101
<i>Harry Akıl Vermekten Çekinmez.....</i>	107
<i>Harry Cesurdur.....</i>	111
<i>Harry Romantiktir.....</i>	115
<i>Harry Sadık Bir Dosttur.....</i>	121
<i>Harry Melankoliktir.....</i>	129
<i>Harry Yetenekli Bir Sporcudur.....</i>	133
<i>Harry Azimlidir.....</i>	137
<i>Harry Cömerttir.....</i>	141
<i>Harry Gerekğinde Kuralları Esnetmeyi Bilir.....</i>	145
<i>Harry Kontrolü Elden Bırakmaz.....</i>	149
<i>Hangi Hogwarts Öğretmenisin?.....</i>	153

GİRİŞ

Harry Potter, kuşkusuz, yaşadığımız iki yüzyıla birden damgasını vurabilen TEK edebiyat efsanesi oldu. Hikâyenin doğup pek çok okurla buluştuğu 20. yüzyıldan başlayıp, büyüünün çıkan her bir kitapla katlanarak arttığı 21. yüzyıla kadar uzanan bir efsane-den söz ediyoruz. İlk kitap olan *Harry Potter ve Felsefe Taşı* (1997) ile son film olan *Harry Potter ve Ölüm Ya-digârları Bölüm 2'nin* (2011) arasında on dört yıl var. Potterhead'lerin Harry, Ron ve Hermione'yle birlikte büyüdüğü yedi kitap ve toplam dört bin kırk altı say-fa demek bu. Draco'dan bayıla bayıla nefret ettiğimiz, Neville'le eğlendiğimiz; Peron 9 ¾'te, Diagon Yolu'n-da ya da Hogwarts'ın koridorlarında gezinmenin ha-yallerini kurduğumuz; Quidditch, Seçmen Şapka ve Nimbus 2000 gibi sözcüklerin gündelik hayatımızın bir parçası haline geldiği dolu dolu yıllar.

Başlangıcından bugüne gerçek anlamda paralel bir evren oluştu. Harry Potter'ın ilk hayranları büyüyüp yaşlandı, kimileri evlenip çoluk çocuk sahibi oldu ve bu sayede "Potterhead kültürü"nü sonraki kuşakla-ra taşıdı. Fakat öyle ya da böyle, hepimiz hâlâ on bir yaşındayız ve de Harry Potter zaman içinde kuşakla-rarası bir başyapıta, bir edebiyat ve sinema klasiğine

dönüşse de, Hogwarts'tan gelecek o kabul mektubunu beklemeye devam ediyoruz.

Edebiyat ve sinema demişken bir konuya değinmek gerekiyor. Tıpkı *Yüzüklerin Efendisi* ve *Taht Oyunları*'nda olduğu gibi, burada da, *kitapçılar* ve *filmciler* şeklinde bir ayrım var. Pek çok Harry Potter hayranı, onu ilk kez kitaplarıyla tanıdı; sözcüklerin ışığa ve sese büründüğü ihtişamlı filmlerle sonra sonra buluştu. Kimi *filmciler* için ise, Harry Potter tutkuları, belki başka türlü olsa gözlerini korkutacak edebi bir külli-yata kucak açmaları için bir fırsat oldu. Fakat bu, J.K. Rowling'in doludizgin kalemünün tadını çıkarmayı bilen anne babaların ya da Potterhead öğretmenlerin yabana atılmayacak katkılarıyla oldu elbette. Bir de bunların yanında, iki farklı versiyonun (kitapların ve filmlerin) buluşmasına ve sinemanın orijinal metni dönüştürürken yol açtığı farklılıklara katlanamayan, hat-ta bunu kutsal bir kitabın modern bir dile çevrilmesi gibi sakıncalı ve küstahça bulan bir avuç fanatik *kitapçı* var.

Sırası gelmişken o fanatiklerden peşin peşin özür diliyorum: Ben akademik bir Potterhead değilim ma-alesef. Kitaplardan filmlere herhangi bir vicdan azabı çekmeden, rahatlıkla geçebiliyorum. Bazen maraton yapıp tüm filmleri arka arkaya sıralıyor, bazen içlerinden birini seçip onu izliyorum. Yeri geliyor, filmleri orijinal dilinde izleyip, ezbere bildiğim Fransızca ha-liyle karşılaştırarak eğleniyor; yeri geliyor, ekrandaki bir sahneyi izledikten sonra merak edip kitaptaki bölü-münü okuyabiliyorum. Öyle ki, kendimi bazen çöpçü

bir Potterhead olarak görüyor, bir versiyondan diğere geçerken zerre zorlanmıyorum. (J.K. Rowling'in, filmlerin yapımı sırasında bizzat ağırlığını koyduğunu bilmek içimi fazlasıyla rahatlatıyor galiba!)

Ergenliğiniz sırasında veya daha yakın bir zamanda, Harry Potter'a olan tutkunuzu ifade ettiğinizde küçümseyici bir bakışla ya da alaycı bir sırıtışla karşılaştığınız olmuştur muhakkak. Bunun sebebi, Harry Potter'ın, tıpkı *Çılgık*, *Amerikan Pastası* ya da *Glee* gibi, bir okulda geçtiği ve gençlerin hayatını ele aldığı için, bir okul filmi olarak görülmesi ve bundan uzun bir süredir mustarip olmasıdır. Bu filmler kimilerine göre, aynı okulda takılıp büyü falan yapan üç ergen arkadaşın hikâyesinden daha fazlası değildir. Oysaki bundan daha büyük bir haksızlık, daha büyük bir ayıp olamaz! İster on yaşında olun, ister elli; ister asa koleksiyonu yapın, ister süpürge; ister kırmızı ve altın rengi, ister yeşil ve gümüş atkı takın; kedinize Miss Norris ya da farenize Scabbers adını taksanız da; "LeviosA" değil "LeviOsa" demeyi önemsiyor olsanız da; vücudunuzda Altın Snitch ya da Ölüm Yadigârları dövmesi olsa da... bir Potterhead olduğunuz için her zaman gurur duymalısınız!

Harry Potter'ın bu büyük başarısının sırları anlatmakla bitmez. Karakterlerin karmaşıklığından mı söz etsek, film senaryolardaki ince işçilikten mi? Kitapların çok katmanlı oluşunu mu anlatsak, yoksa hikâyenin dayandığı sayısız evreni mi? Harry Potter dünyası; üç başlı köpek Fluffy gibi, Dumbledore'un Anka kuşu Fawkes gibi ya da Üçbüyücü Turnuvası'ndaki labirent

gibi pek çok kadim ve mitolojik referansla doludur mesela. Tarihi referansları ise okumalara bambaşka bir boyut katar. Örneğin, Voldemort ile Nazilerin totaliter ideolojileri arasında rahatlıkla bir paralellik kurabiliriz. Bu durumda Dumbledore'un Ordusu, karanlık güçleri alt etmek isteyen bir direniş örgütü; Dolores Umbridge, kitleleri özgür irade ve eleştirel düşünceden uzaklaştırmaya çalışan bir beyin yıkama operasyonunun başı; Voldemort'un takipçileri de "safkan" olmayanları ortadan kaldırmayı amaçlayan soykırımcılar olarak görülebilir. Kısacası, Harry Potter okumak öyle kolay bir iş değildir! Satır aralarında yazanları da görebilmeyi gerektirir...

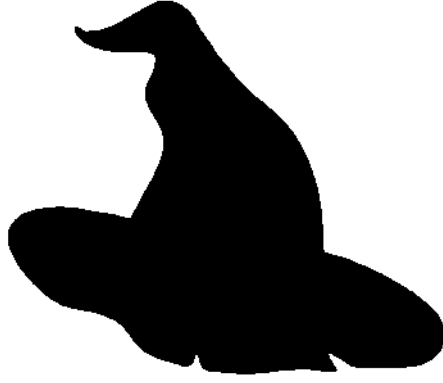
Harry Potter bir bakıma İngiliz kültürünün sembolü olarak da görülebilir. Bunda Dursley'ler üzerinden yapılan toplumsal klişelerin tanımı ya da kurumlara ve siyasi sisteme yönelik taşlamalar kadar, tipik İngiliz yatılı okulu ve mimarisine dair kolektif bilinçdışının yansımaları da etkili oldu. Öyle ki, nihayetinde kraliçeden bile daha çok tanınan, medyatik bir elçi olup çıktı. Fakat Harry Potter bunlardan ibaret değil elbette. Bir yandan, ana kahramanının yaşantısı boyunca karşı karşıya kaldığı seçimleri ve çelişkileri besleyen referanslarıyla önemli bir felsefi boyutu da var. Harry Potter'a bütün yaşamı boyunca, İyi ve Kötü üzerine, aklın gücü, vicdan, irade ve özgürlük üzerine düşünceleriyle Seneca, Epiktetos, Descartes, Spinoza, Nietzsche ve Sartre gibi filozoflar eşlik ediyor. Hikâyenin kendisinin uzak ara en büyük filozofu ise Dumbledore elbette. Platon nasıl ki Sokrates'in öğrencisiyse, Harry

de onun öğrencisi. (Hogwarts kütüphanesinde Harry Potter'ın kaleme aldığı bir "Dumbledore'un Savunması" kitabı görürsek şaşırmayız herhalde!)

Okurlarının ilgisini yirmi yıldan fazladır canlı tutan şeyse, tıpkı *Küçük Prens* veya *Düğmelerin Savaşı* gibi, aslen genç bir kitleye hitap etmek üzere yazılmış olmasına rağmen, her yaştan okurun bir şeyler bulabilmesi, dahası okurlarının yaş aldıkça farklı tatlar çıkarabiliyor olmasıdır. Harry Potter yıllar içinde vazgeçilmez bir hikâye olduysa bunun sebebi, farklı kesimlere olduğu kadar, bir bütün olarak genele de hitap edebilmesidir. Çünkü yaşam ve ölüm, güç ve korku, dostluk ve cesaret, iyi ve kötü, gerçek ve hayal gibi olgular arasında gidip gelen evrensel sorularımız ve cevap arayışlarımızdır hepimizi birleştiren... Seksenden fazla dile çevrilip iki yüz ülkede yayımlanan Harry Potter kendine bir okur kitlesi bulmamış, *kendi* okur kitlesini yaratmıştır. Öyle ki, bu yuvarlak gözlüklü kahramanın hikâyesini anlatan kitaplardan birinin, dünya üzerindeki her on beş kişiden birinde olduğu tahmin edilmektedir.

Harry Potter ve Felsefe Taşı'nın çıktığı 1997 yılından bu yana dünya köklü değişimler geçirdi: 11 Eylül sonrası kartlar yeniden dağıtıldı; gezegenin en ücra köşelerine kadar ulaşan internet, hep daha fazlasını ve de hemen isteyen, görüntülere ve doyumsuzluklara dayalı bir toplum yarattı... Böyle bakınca, Harry Potter okumak bir çeşit başkaldırı olarak bile görülebilir! Fakat Harry Potter elbette ki körü körüne peşinden gidecek biri ya da taklit edilecek bir örnek değil, kendi

kusurlarına ve sorunlarına rağmen karşısındakine her zaman yardım etmeye hazır biri olarak görülmeli. Her derde derman cevaplar sunan biri değil, hayatınızı sorgulayıp kendi cevaplarınızı kendinizin bulmasını isteyen biri olarak. Bu kitabın mütevazı amacı da bu: Harry Potter'ın kitaplarda ve filmlerde karşılaştığımız düşüncelerini ve davranışlarını –tabii biraz da eğlenerek– çözmenize ve pek de acele etmeden, gündelik hayatınıza uyarlamana yardımcı olmak.

"Şimdi beni iyice dinlemenı istiyorum, Harry. Sen kötü biri değilsin. Başına kötü şeyler gelmiş iyi birisin... Hepimizin içinde ışık da var, karanlık da. Önemli olan, hangisiyle hareket ettiğimiz. Bizi asıl biz yapan budur işte."

*-Sirius Black, Harry'ye,
Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı*

HARRY DİRENÇLİDİR

“Büyüdüğünü unutuyorum bazen. Baktığımda hâlâ o dolaptaki çocuğu gördüğüm oluyor.”

–Dumbledore, Harry’ye,
Harry Potter ve Melez Prens (2009)

Serinin ilk filmi olan *Harry Potter ve Felsefe Taşı*’nın ilk sahnesinde henüz bir bebek olan Harry’nin terk edilmesine tanık oluruz. Kafasındaki mor renkli, uzun başlığıyla Dumbledore ve kedi animagus biçimi içinde gelen Profesör McGonagall, çocuğu gecenin bir yarısı Privet Drive’daki bir kapının önüne bırakıp ortadan kaybolurlar. Hayata bundan daha hazin bir başlangıç olabilir mi?

Harry’nin annesiyle babasının, onu Voldemort’tan korumaya çalışırlarken öldürülmüş olmaları, neresinden bakarsanız bakın büyük bir trajedi ve bu trajedi, kurgunun en vazgeçilmez parçalarından biri. Öyle ki, James ve Lily Potter karşımıza neredeyse her kitapta ve her seferinde daha da önemli roller oynayarak çıkıyorlar. Örneğin ilk kez, *Harry Potter ve Felsefe Taşı*’nda, büyücülük okulundaki Kelid Aynası’nda görünüyorlar. (“Harry ailesini hayatı boyunca ilk kez görüyor-

du... Bu sevinç ve hüznün karışımı duygu içini acıtıyordu...”)

Hayatta en çok istediği şey olan ailesiyle bir arada olmak, pek çok insan için basit bir şey olsa da, öksüz bir oğlan için erişilemez bir dilek. Annesinin ve babasının öldükleri gerçeğiyle, okulun üçüncü yılında, bu kez de Ruh Emiciler üzerinden yüzleşmek zorunda kalıyor. Dördüncü yılındaysa, ailesinin gölgesi onu Voldemort’tan bir kez daha kurtarıp kaçmasını sağlıyor. Harry ertesi yıl, ailesinden kalan hatıraları Severus Snape ve Düşünseli sayesinde yeniden bir araya getiriyor. Lily ve James Potter’ı son kez Diriltme Taşı’ndan, oğullarına yardım etmek için çıktıklarında görüyoruz. Tüm bu cisimlenmeler Harry’nin acısını tam anlamıyla dindirmiyor elbette, ama yıllar içinde bu durumu kabullenmesine yardım ediyorlar en azından.

Direnç tabiri, metaller için, bir kuvvete maruz kaldıktan sonra baştaki haline geri dönme özelliğini anlatmakta kullanılır. İnsanlar için kullanıldığında, yaşanan şokların ve travmaların üstesinden gelme becerisi anlaşılır. Mesela Michael C. Hall’un canlandırdığı Dexter karakteri de, henüz çok küçükken annesinin vahşice katledilmesine tanık olmuştur. Karakter sonradan Miami’li bir polis memuru tarafından evlat edinilmiş; çocuğun yaşadığı travmayı ve öldürme içgüdülerini çok geçmeden fark eden adam, ona bu dürtülerini dizginlemeyi öğretme yolunu seçmiştir. Dexter yıllar içinde okuyup adli tıpta, özellikle de kan analizinde uzmanlaşsa da, çocukluğundan beri

bastırdığı travmalardan kurtulamamış, sonunda bir seri katile dönüşmüştür. Anlayacağınız, hayat herkese aynı direnç kabiliyetini vermeyebiliyor.

Harry ise, bildiğiniz gibi, annesini ve babasını yitirdikten sonra teyzesi ve eniştesine teslim edildi ve onlarla yaşadığı süre boyunca bir günah keçisi, bir şamar oğlanı muamelesi gördü. Onunla aynı yaşta olan kuzeni Dudley şefkate ve hediyelere boğulurken (ki on birinci yaş günü için otuz yedi hediye almıştı), Harry evin bütün işlerine yardım etmek, kahvaltıyı hazırlayıp servis etmek, kısacası her türlü aşağılanmaya maruz kalmak zorundaydı. Yetmezmiş gibi, çoğu zaman odasına gönderilip, orada hiç yokmuş gibi davranması bekleniyordu. Oda dediğimiz de, on iki yaşına dek doğru düzgün dışarı çıkmadan, neredeyse hapsediği o meşhur “Privet Drive 4 numara, Merdiven altındaki dolap”tan başka bir şey değildi.

Fakat Harry, ailesini yitirmiş ve mutsuz bir çocukluk geçirmiş olmasına rağmen kaderine bir kez olsun küsmemiş ve her daim sağlam durabilmiştir. Hatta Dursley’lerin bu eziyetine (*Harry Potter ve Azkaban Tutsağı*’nın başlarında tanık olduğumuz) Marge Hala vakasına kadar katlanmayı başarmıştır. O gün verdiği karar, sonrasında mesela izin kâğıdı alamadığı için Hogsmeade gezisine katılamamak gibi can sıkıcı sonuçları olsa da, özgürlüğünü kazanması yönünde önemli bir adım olmuştur.

Harry ailenin sevgi ve şefkat, evin ise yuva demek olduğunu dostu Ron’un ailesinden gördü. Onu kanatları altına alan Weasleyler sayesinde hem bir bü-

yücünün yaşamına dair kuralları (Peron 9 ¾'ten geçmeyi, sihirli saati, uçan arabaları...) öğrendi, hem de o zamana dek hiç sahip olmadığı kalabalık bir aileyle bir arada olmanın keyfini tattı. Özellikle de Molly ona çoğu zaman annelik etmiş, hatta sonunda kayınvalidesi olup çıkmıştır.

Harry annesiz babasız büyümenin böylesi acılarının ve ezikliklerinin üstesinden gelip hayatta kalırken, yaşadığı tüm bu sınavlar kişiliğinin şekillenip oturmasını sağladı. İşte bizi biz yapan, en küçük talihsizliklerle en büyük travmaların arasında gidip gelen bu can sıkıcı, acı verici olaylardır. Kişiliğimizin ister istemez birer parçası haline gelen bu irili ufaklı deneyimlerdir. Bunları unutmak, silmek ya da inkâra düşmek değil; tam tersine kabullenmek, benimsemek ve onlarla daha da güçlenmektir önemli olan. İnsan denen varlık, tek tek ayırtırmadan, bir bütün olarak hesaba katılması gereken tüm bu deneyimlerin birikimidir. Baktığımız bir resimdeki şu ya da bu kusurlu noktaya takılmadan, resmin kendisini görüp keyfini çıkarabilmek gerekir.

Acılarımızı ve yaralarımızı sözcüklere dönüştürmek, dönüp tüm kötü anılara belli bir mesafeden, duru bir gözle bakabilmemizi sağlar. Bu, terapi esnasında psikoloğunuza açılarak da olabilir, mektup yazarak da. Evet, acılarınızı basitçe kâğıda dökmek bile yardımcı olabilir onlardan kurtulmanıza. İster kendinize, isterse doğrudan sizi inciten kişilere hitaben yazdığınız bu mektupları göndermek zorunda değilsiniz. Dilerseniz bir kenara kaldırabilir, dilerseniz yakarsınız. Bunun amacı, içimizde taşıyıp durduğumuz tüm

ağırlıklardan kurtulup hafiflemektir.

Direnç dediğimiz şey kendini bazen bedenimiz aracılığıyla da gösterir. Bedenimiz mesajlarını sırt ağrıları, migrenler, hatta midemizde kasılmalar yoluyla iletir. Yaşadığımız travmaların kimi zaman ta kendisine dönüşen bu mesajlara kulak kabartmak gerekir. Örneğin, bir çeşit gevşeme tekniği olan sofrolojiye dayalı nefes egzersizleri, kalbinize denge ve sükûnet vermek yoluyla, bedeninizle zihninizi bütünleştirmeyi amaçlar. Savaşçı ya da ağaç pozisyonları gibi denge tekniklerini içeren kimi yoga hareketleri, bedeninizin üzerindeki denetimi yeniden kazanmanızı ve zihninizi boşaltmanızı sağlar. Benzer şekilde, kendinizi bedeninizin içinde rahat hissetmeniz için masaj, estetik veya spa gibi uygulamalar gibisi yoktur. Kendinize iyi bakmak hakkınızdır ve bedeneni iyi hissetmenin zihin sağlığınıza da katkısı olmaktadır. Son olarak; yürümek, yüzmek ve bisiklete binmek gibi fiziksel egzersizler zihninizin dinginleşmesini ve doğal bir stres karşıtı hormon olan oksitosin salgılamanızı sağlamaktadır.

Büyük yazarların ve sanatçıların geçmişleri büyük keder ve ıstıraplarla doludur. Sanat ateşi denen şeyse kişinin direncinden beslenir çoğu zaman. O yüzden, içinizde beste ya da resim yapmak, roman yazmak gibi bir istek varsa hiç vakit kaybetmeden kolları sıvayın. Özellikle de yazmak, kişiye kendi gerçekliğini değiştirme veya yeniden yaratma özgürlüğünü verir.

J.K. Rowling'in, serinin ilk kitabını yazarken nasıl bir dönemden geçtiğini, nasıl güçlükler yaşadığını duymuşsunuzdur. İşte böyle direnç sahibi, karmaşık

bir karaktere hayat vermesinin sebebi buydu belki de: Yarattığı bu kahramandan hem ilham hem de güç almak.

Potterhead tavsiyesi: *Şu ânı daha iyi yaşamak için, geçmişini vazgeçilmez bir parçanmış gibi kabullen!*

HARRY MODAYI DERT ETMEZ

“Giyecek daha iyi bir şeyin yok muydu?”

–*Harry Potter ve Ölüm Yadigârları*

Şimdi, kabul etmek lazım: Harry Potter cesareti ve kararlılığıyla ne kadar göz kamaştırıyorsa, giyim tarzıyla da bir o kadar sönük kalıyor. Üstünden dökülen tişörtler, sıkıcı kareli gömlekler, bol kesim kot pantolonlar... Dursleylerle yaşadığı zaman boyunca Harry’ye hep Dudley’nin eskileri, daha doğrusu Dudley’ye hızla olmamaya başlayan kıyafetleri kalıyordu. İkisinin pek de aynı bedende olmadıklarını düşünürsek, çocukcağıza fazla bir seçenek bırakılmıyordu yani.

Neyse ki Hogwarts’a başlamasıyla birlikte o yırtık pırtık giysileri bırakıp, okulun zorunlu üniformasıyla diğer öğrencilerin arasına karışabildi. Gryffindor binasının kırmızıları ve altın sarısı, kravattan çoraba, atkıdan ceketlere kadar bütün kıyafetlere yansıyor. Ona özel ne bir işaret vardı, ne de bir farklılık. Sadece Gryffindor arması yetiyordu Harry’ye. Onu gerçekten klas giysiler içindeyse ilk kez Üçbüyücü Turnuvası’nın Noel balosunda (*Harry Potter ve Ateş Kadehi*) gördük. Üstündeki takım elbisesi ve beyaz papyonuyla bambaşka bir Harry çıkmıştı karşımıza. Dostu Ron’un

salkını saçak kadife ceketinin yanında nasıl da göz alıyordu!

Süpermen'in pelerini ya da Red Kit'in çizmeleri ve şapkası neyse, Harry'nin görüntüsünün vazgeçilmez yegâne unsuru da gözlükleri oldu her zaman. Fakat onunki, Cazcı Kardeşlerin veya Siyah Giyen Adamları gibi tarz değil, daha çok John Lennon'inkilere benzeyen küçük, yuvarlak çerçeveli gözlüklerdi ve bazı Slytherin öğrencilerinin ona "dörtgöz" lakabını takmasına sebep olacak kadar sıradan, kırık dökük bir şeydi. Yine de kişiliğinin yansıması ve önemli bir parçası oldular. Sybill Trelawney'nin, Mimi Geignarde'ın veya Rita Skeeter'ın gözlükleri de sıradışıydı ama hiçbirinki Harry'ninkiler kadar akılda kalıcı olmamıştır herhalde.

Harry'nin hikâye boyunca, ergenlikten yetişkinliğe erişene kadarki tüm evrelerine tanık olduk ama o başından sonuna dek neredeyse hep aynı kaldı. Ne bir dövme ya da piercing yaptırdı ne de saç kesimini değiştirdi. Yaşıtları gibi kapüşonlu bir sweatshirt giydiğini görmek için bile altıncı filmi beklemek zorunda kaldık, ki o zaman dahi bordo ve haki gibi sıkıcı İngiliz renklerinden şaşmadı. Özetle, Harry'nin tarzı her zaman sade ve klasik oldu.

Harry gibi sizin de, dudak uçuklatan rakamlara satılan *designer* kıyafetler içinde, sürekli şık şıkırdım dolaşmanıza gerek yok. Sırlar Odası'nı kimin açtığını öğrenmek, Üçbüyücü Turnuvasını kazanmak ya da Ölüm Yadigârlarını bulmak gibi ölüm kalım meseleleri olmasa bile, bizim hayatlarımızda da alışveriş yap-

maktan çok daha önemli işler var. Ne görünüş sanıldığı kadar etkili ne de başkalarında bıraktığınız izlenim kıyafetlerinizden ibaret.

Giyim kuşamdan çok anlamıyorsanız; anlasanız bile buna ayıracak vaktiniz yoksa, her durumda işe yarayacak birkaç parça giysinizin olması yeterli. Gündüz iş toplantılarında, akşam da arkadaşlarınızla takıldığınızda sırtıtmayacak şeyler kolaylıkla bulunabilir. Bunun için şık ama klasik, nötr renklerde seçeceğiniz giysiler çoğu zaman işinizi görecektir.

Kaldı ki, çevreye saygılı olup aşırı tüketimden kaçınmamız ve tabii ki niteliği niceliğe yeğlememiz de gerekiyor. Bunun için keten, pamuk ya da kadife gibi kumaşlardan son derece şık kesimler bulabilirsiniz. Kombininizin uyumlu olması için üç renkten fazlasını barındırmaması lazım. Size en çok sıcak renklerin mi (kırmızı, sarı, turuncu) yoksa soğuk renklerin mi (yeşil, mavi, mor) gittiğini anlamanız için o renkteki kumaşı üstünüze tutup, teninizle nasıl durduğunu görebilirsiniz. Aynı şekilde, kombininizde birden fazla desen olmamasına da dikkat edin. Örneğin kırmızılı yeşilli ekose kumaşlar her kombine gidecektir.

Son olarak, sade bir görünümü tamamlayıp, duruma göre hareketlendirmek isterseniz, o kombinin yıldızı olacak orijinal bir parça tercih edebilirsiniz. Bu, cıvıl cıvıl renklerde bir spor ayakkabı ya da son moda bir fötr şapka olabileceği gibi; büyükçe bir dijital saat veya renkli bir Bluetooth kulaklık gibi son teknoloji bir parça da olabilir. Siz de Harry gibi gözlük takıyorsanız, kişiliğinizi yansıtan çerçeveler seçmekten çekin-

meyin. Ahşap, kelebek, kemik, tek renkli, çok renkli... hangi türüsünü seviyorsanız. Özgün olmanın sınırı yok. İsterseniz genç kahramanımız Harry gibi küçük ve yuvarlak çerçeveler de seçebilirsiniz tabii ki!

Potterhead tavsiyesi: *Size yakışmayan bir tarz seçmenin manası yok. Unutmayın ki "tarzsızlık" da bir tarzdır!*

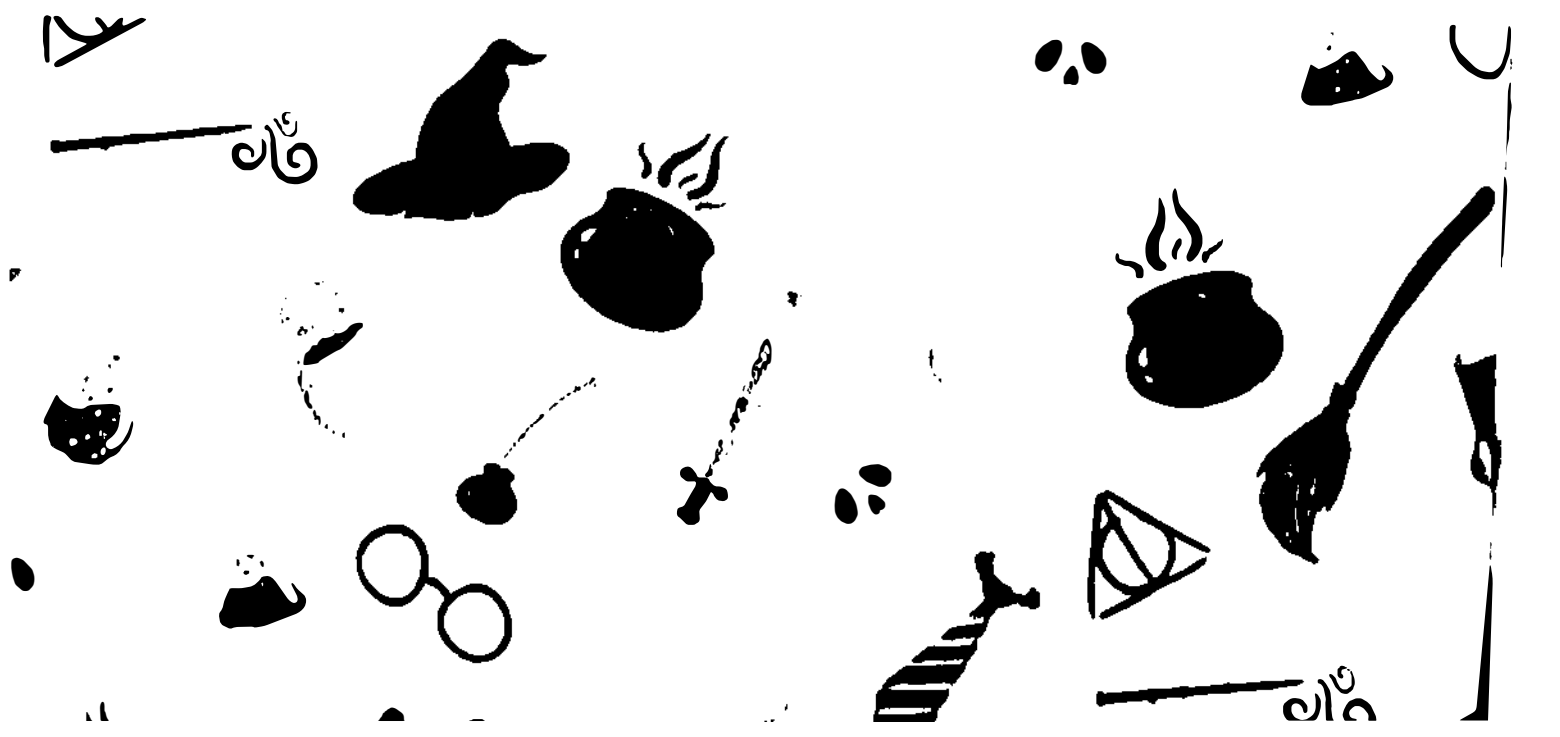

"Bir teorim var sadece," dedi. "Kanımca yara izin hem Lord Voldemort yakınındayken acıyor, hem de o, çok güçlü bir nefret dalgasına kapıldığı zaman."

"Ama... neden?"

"Çünkü ikiniz birbirinize, başarısızlığa uğrayan lanetle bağlısınız. O sıradan bir yara izi değil."

*-Dumbledore, Harry'ye
Harry Potter ve Ateş Kadehi*

HARRY GEÇMİŞ YARALARINI KABULLENMİŞTİR

“Alnındaki o izi hiç merak ettin mi?”

–Hagrid, Harry’ye

Harry Potter ve Felsefe Taşı

O şimşek biçimindeki yara izi bir bakıma tüm Harry Potter hikâyesini anlatan bir işaret. Voldemort’un korkunç *Avada Kedavra*’sının bıraktığı bu iz hem Harry’nin geçmişiyle bağının sürekli canlı kalmasını sağlıyor hem de annesini ve babasını yitirdiğini ona (gerekli zamanlarda) hatırlatıyor. Voldemort yakınına geldiğinde sızlamaya başlıyor olması ise Harry’yle karanlık lordu birbirlerine sadece belirsiz bir geçmişte değil, şimdide de bağladığını gösteriyor. Üstelik, Dumbledore’un ta en başından uyardığı üzere, o yara izi sonsuza kadar Harry’yle birlikte kalacak. Her şey bir yana, Harry’nin alameti farikası, ünlü biri olmasının belki de en büyük göstergesi o yara.

J.K. Rowling, kitaplarında izin Harry’nin alnının tam ortasında olduğunu söylese de onu filmlerde biraz kenarda ve çoğu zaman gözlerine kadar inen kâküllerinin altında gizli halde görürüz. Ama öyle ya da böyle, Harry alnındaki bu yara izini sahiplenmiştir.

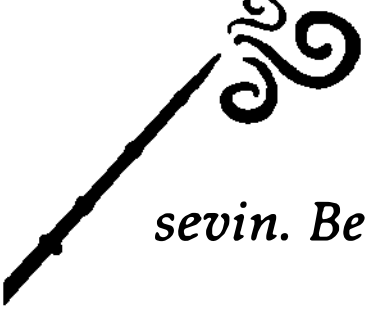
Hatta kitaplardan okuduğumuz kadarıyla, bedeninin en sevdiği kısmıdır o.

Bizim kendi yaralarımız da geçmiş acılarımızın tanığı, kendi tarihlerimize düşülmüş birer nuttur. Dahası, aynı tezgâhtan çıkmış, seri üretim plastik oyuncaklar değil, kanlı canlı, benzersiz birer varlık olduğumuzun işaretidirler. Sayısız Instagram filtresinin, ameliyat masalarında yeniden yaratılan influencer'ların ve tabii ki güzellik kültürünün günden güne güçlendiği bu çağda mükemmellik arayışını bir kenara bırakıp kusurlarımızı seçmemiz gerekiyor! Doğum lekelerinize, yara izlerinize ya da benlerinize yaşama hakkı tanıyın: Kısmen de olsa, sizi siz yapan onlardır.

Ayrıca, başkaları için sarf edilen “nefes kesici”, “büyüleyici”, “göz alıcı” gibi tabirlerin altında kendinizi asla ezdirmeyin! Tersine, fiziksel farklılıklarınızı kabullendiğinizde bambaşka birine dönüşebileceğinizi göreceksiniz. Kökü derinlerde yatan, gizemli bir işaret sizi daha da cazip kılacak, insanlarda daha büyük bir merak uyandıracaktır. Şarkıcı Seal'ı ya da günümüz oyuncularından Joaquin Phoenix'i ve Tommy Flanagan'ı düşünün: Yüzlerindeki izler onları nasıl da esrarengiz ve etkileyici kılıyor, öyle değil mi? Böyle birini gördüğünüzde hikâyesini öğrenmek, yaralarını sarıp kanatlarınızın altına almak istemiyor musunuz? Bir de Vanessa Paradis'nin gülümseyişini getirin gözünüzün önüne: O üst dişleri kusursuz olsaydı şimdi kinden daha ilgi çekici olur muydu sizce?

Ama tabii yara izinizin hikâyesini her önünüze gelene anlatmanızın da manası yok. Özellikle de o yara,

küçükken yaptığınız komik bir yaramazlığın eseriye. Dilerseniz hikâyeyi azıcık süsleyip, işin içine karanlık iblisler ve korkunç büyüler katabilir, merakı daha da tırmandırabilirsiniz.

Potterhead tavsiyesi: *Yara izlerinizi sevin. Bedeninizin onur belgeleri onlar!*

"Sanırım Voldemort onu arıyor."

"Zavallı adam," dedi Ron endişeyle.

Harry alnını sıvazlamaya devam ederek doğruldu.

Tamamen uyanmıştı artık. Rüyasında tam olarak ne gördüğünü hatırlamaya çalıştı ama gözünün önüne gelen tek şey dağlarla kaplı bir ufuk ve vadinin derinliklerine sığınmış küçük bir köyün dış hatlarıydı.

"Sanırım yurt dışında."

"Kim, Gregoroviç mi?"

"Voldemort. Sanırım yurt dışında Gregoroviç'i arıyor.

İngiltere'de bir yere benzemiyordu hiç."

—Harry Potter ve Ölüm Yadigârları

HARRY TİPİK BİR İNGİLİZDİR

Sonunda otobüste yolcu olarak
bir tek Harry kaldı.
“Pekâlâ Neville,” dedi Stan, ellerini çırparak.
“Londra’da nereye?”
“Diagon Yolu,” dedi Harry.
“Tamam,” dedi Stan, “sıkı tutun o zaman...”
GÜM! Charing Cross Caddesi’nde
yıldırım hızıyla ilerliyorlardı şimdi.
–*Harry Potter ve Azkaban Tutsağı*

Son otuz yılını bir mağarada geçirmiş olan biri, olur da bir gün o mağaradan çıkıp Harry Potter’ı ilk kez okusa bile çok geçmeden anlayacaktır hikâyenin nerede geçtiğini. Kitap boyunca Birleşik Krallık’ın ve Londra’nın adı sık geçmemesine rağmen her şey onunla ilgili gibidir. Örneğin iki katlı Hızır Otobüs, Londra’ya özgü kırmızı otobüsleri getirir akla. Ya da Dursleylerin evi, bütün Britanya’daki tipik banliyö sokaklarından birindedir. Hogwarts hem mimarisi hem de gömlekli kravatlı üniformalarıyla İngiltere’nin özel kolejlerini anımsatır. Sihir bakanlığına giden telefon kulübesi de yine İngiltere’nin meşhur kırmızı telefon kulübelerdendir.

Bu evreninin yaratıcısı olan J.K. Rowling, o saf aksanı koruyabilmek için İngiliz oyuncuların seçilmesinde ısrarcı olmuştur her zaman. Harry Potter dünyasında “bulanık”lara yer yoktur pek. Hem başrol oyuncular –Daniel Radcliffe, Emma Watson ve Rupert Grint– hem de yan roller hep İngilizdir. Sonuçta hikâyeyi çekici kılan şeylerden biri de, her sahnesine yansıyan bu İngiliz ruhudur. John Steed’le meşhur olan melon şapkalar ve Hugh Grant’ten Sean Connery’ye kadar pek çok oyuncuda gördüğümüz deri çizmeler...

İşte Majestelerinin övgülerine mazhar olan bu söz konusu ruhta bize hiç değilse dışarıdan bakıldığında cazip gelen şey, İngilizlere özgü (biraz fazla) kibarlık ve (biraz fazla) ketumluktur. Bu tarza uyum sağlamak için, bilinen kimi ifadeleri ve anlatım tarzlarını lüğatinizden çıkarmanız gerekir. Her cümlenize koşul kipinde çekilmiş bolca fiil ve modası geçmiş deyimler ekleyin. Konuşurken dudaklarınızı olabildiğince az kıpırdatın ve azıcık tükürük saçarım diye çekinmeyin. Konuşmadığınız zamanlardaysa karşınızdakine tepeden bakmayı ihmal etmeyin.

Bu İngilizlerin üstün insanlar olduklarını, hatta İngilizlerden bile üstün olduklarını unutmayın. Ayrıca Kraliçe Elizabeth’in “Asla izah etme, asla şikâyet etme” prensibini de aklınızdan çıkarmayın. Britanya topraklarında duygular hiçbir zaman açık edilmez ve sonu gelmez münakaşalara girilmez.

Son olarak, birbirleriyle alakasız görünen yemekleri aynı anda tüketmeye açık olmalısınız. İngilizler gurmelikleriyle ünlü değildirler. Konuklarınızın önü-

ne yulaf lapası, balık ve patates kızartması, bir de İrlanda usulü güveç koydunuz mu tamamdır. Masadaki bütün İngilizler mest olacak, siz de İngilizliğinize İngilizlik katacaksınız. Tabii, ihtiyaç duyulacağı üzere, hazmı kolaylaştırmak için bir bardak Guinness ya da bir fincan çayı da eksik etmemelisiniz!

Potterhead tavsiyesi: *Just live like a Rolling stone!*

HARRY POTTER SEÇMELERİ

Kendine en yakın bulduğunu boya...

Uçuş
Dersi

Sihir Tarihi

İksir
Dersi

Karanlık
Sanatlara Karşı
Savunma

Oculus
Reparo

Expecto
Patronum

Wingardium
Leviosa

Avada
Kedavra

Gaunt'un
yüzüğü

Tom
Riddle'in
Günlüğü

Rowena
Ravenclaw'un
Diademi

Salazar
Slytherin'in
Madalyonu

*"Ah, Potter... Biliyorsun Snape, o söz konusu olunca
hepimiz yelkenleri suya indiriyoruz."*

*"Ama yine de... Acaba bu kadar özel muamele
göstermekle ona iyilik mi ediliyor? Şahsen ben ona başka
herhangi bir öğrenci gibi davranmaya çalışıyorum."*

*–Fudge ve Snape,
Harry Potter ve Azkaban Tutsağı*

HARRY ÖĞRETMENLERİNİN GÖZBEBEĞİDİR

“Harry bizim en büyük umudumuz.

Ona güvenin.”

–Dumbledore,

Harry Potter ve Ölüm Yadigârları

Kimse kimseyi kandırmasın, Harry (neredeyse) bütün Hogwarts öğretmenlerinin tartışmasız en gözde öğrencisi gerçekten. Ve de bu ta en başından, Anah-tarların ve Toprakların Bekçisi Hagrid’le birlikte okul alışverişine çıktıkları andan beri böyle.

Öksüz ve yetim oluşu, onun bebekliğini bilip, Hogwarts’a gelmesini tam on bir yıl bekleyen öğretmenlerinin kalbinde ayrı bir yeri olmasına yol açıyor. Özellikle de Dumbledore’la kurdukları bağ, bir öğretmen-öğrenci ilişkisinden çok öteye gidiyor. Diğer öğretmenler de Voldemort’un ona olan düşmanlığından dolayı Harry’yi koruyup kollamaya özen gösteriyorlar.

Harry Hogwarts’ta okuduğu yıllar boyunca sınıf başkanlığından başka her türlü onura layık görülüyor. Onu da Dumbledore, sırtında yeterince yük olduğuna inandığı için vermediğini adeta özür dilercesine

açıklıyor Harry'ye. Okulun altıncı yılında Gryffindor Quidditch kaptanlığını dahi aldığını düşünürsek, sınıf başkanlığı çok da önemli bir eksiklik değil.

Her şey bir yana, Adı Anılmaması Gereken Kişi'den kurtulup hayatta kalmış olması ona özel bir statü kazandırıyor, öğretmenleri her ne kadar ona diğer öğrencileri gibi davranmak istiyor olsalar da, kimsenin yaşamadığı böyle bir deneyimi görmezden gelemiyorlardı. Harry'nin büyücülük dünyasında bir efsane olması için daha da fazla sebebe gerek yoktur herhalde. Harry'nin değeri her zaman bilinmiş, örneğin Quidditch'te başından beri yedek oturmayıp, her maçta arayıcı olarak yerini almıştır. Ama bunda Harry'nin yetenekleri kadar, babası James'in hatırasının da etkisi olmuştur elbette.

Ron ve Hermione'yle oluşturdukları üçlüde her biri ayrı bir öğrenci profilini temsil ederler. Ron üçlünün heveslisi ve bitmek bilmeyen heyecan kaynağıdır. Biraz abilerinin gölgesinde büyüdüğü için olacak; okulun her etkinliğine dahil olmaya çalışır. Bazen gönülsüz de olsa, üstünde üniformasıyla köşe bucak dolaşır okulu. Mesela *Vera Verto*'yla faresini su kadehine dönüştürmek gibi şeylerde her zaman başarılı olamaz ama olsun...

Hermione ise sınıfın her daim birincisidir. Muggle'dan doğma kızımız koca koca büyücülük kitaplarına gömülmeyi çok sever. Tek eksiği, büyücülük dünyasına doğuştan dahil olmamasıdır ama arayış, doymak bilmez merakı ve parlak zekâsıyla kapatmaya kararlıdır. Derslerde parmağının sürekli havada

olması ve yalakalığın sınırlarında dolaşan tavırlarıyla, öğretmenlerini ve sınıf arkadaşlarını ara sıra bezdirir ama onun tarzı da böyledir. Öyle ki, bazı zamanlar dersleri öğretmenlerinden daha iyi bildiği bile görülmüştür. Fakat Hermione'nin öğrenci profili zaman içinde değişiklikler de gösterir. İlerleyen yıllarda kimi kuralları –tıpkı Harry gibi– esnetmeye başladığını (kurallara uymamak çok eğlencelidir ne de olsa) görürüz. Nihayetinde, sırf Ron'la Harry'ye Hortkuluk avlarında yardım edebilmek için Hogwarts'ın yedinci ve son yılının final sınavlarına bile girmeyecektir. Artık kendi kararlarını kendi verebilmeye ve özgürleşmeye başlamış; büyüüp güçlü bir genç kadın olmuştur.

Harry'den ölümüne nefret eden tek bir öğretmen vardır, o da Dolores Umbridge'dir. Bunu Harry de fark etmiş, bu yeni hocalarının öğretim metotlarını en başından beri sorgulayıp didiklemekten çekinmemiştir. Öyle ki, aralarındaki tüm atışmalar ve kavgalar, acımasız cezalarla sonuçlanacak, (Harry'nin sol elinin üstüne kazınan "Yalan söylemeyeceğim" yazısını hatırlayın!) Harry nihayetinde Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersini Dumbledore'un Ordusu'na kendi verecektir.

Tabii Severus Snape'le olan ilişkisi de gelgitlidir. Profesör Snape ona diğer öğrencilerle eşit muamele etmek için elinden geleni yaparken, aslında Harry'nin o çok nefret ettiği James'in ve delicesine âşık olduğu Lily'nin oğlu olduğunu unutmaya çalışıyordur. Bu gerçek, seri boyunca karşımıza çıkıp durur. Bir bakıma Harry'nin, kendisi gibi Slytherin değil Gryffindor

binasından olması bile yeterlidir ondan nefret etmesi için. Oysaki Harry'yle Snape'in Patronus'ları bile aynıdır ve aralarında tuhaf ve beklenmeyecek bir bağ vardır.

Harry'nin eğitim hayatı, *Melez Prens*'le birlikte bir değişim geçirmeye başlar. Melez Prens'in –yani Severus Snape'in kendisinin– kenarlarına notlar aldığı İleri İksir Yapım Kitabı eline geçtikten sonra, yeni hocaları Slughorn'un girdiği İksir dersinde sınıf birincisi olur. Sırası gelmişken, Hermione gibi Harry'nin de, büyüyle çocukluğundan itibaren haşır neşir olmadığını, dolayısıyla Hogwarts'a gelmesiyle birlikte her şeyi en baştan öğrenmesi gerektiğini hatırlayalım. Diğer pek çok öğrenciden daha çok çalışmak zorunda olması, işte bu eksikliğini gidermek içindir. Fakat tüm bu çabaları elbette ki meyvesini verecek, *Melez Prens*'te Cho Chang, “Sen gerçekten iyi bir öğretmensin Harry,” deyip ona ilk öpücüğünü hediye edecektir.

Öğretmenlerinin asıl sevgisini kazanansa, Harry'nin, kendi kişisel ve benzersiz geçmişine rağmen sınıfta takındığı tutumlarıdır. O hep dikkatli, istekli ve parlak bir öğrenci olmuş, hiçbir zaman öğretmen dalkavukluğu yapmamıştır. Onlara gösterdiği saygıdan dolayı, zaman içinde hepsiyle özel bir bağ kurabilmiştir. İstese çok rahat kendi de öğretmenlik yapabilecekken, pek çok disiplinde yetkinlik gerektiren ve öğretmenliğin ötesinde üstün bir cesaret, zekâ ve beceriklilik isteyen Seherbazlık kariyerini seçmiştir.

Eğer siz de öğretmenlerinizin ya da üstlerinizin gözbebeği olmak istiyorsanız Harry gibi davranmalı,

her zaman dikkatli, ilgili ve meraklı olmalısınız. Evet, matematik dersleri Karanlık Sanatlara Karşı Savunma gibi esaslı, beden eğitimi dersleri de Quidditch maçları gibi heyecanlı geçmiyor olabilir, ama ne yaparsınız, Hogwarts'tan herkese davet mektubu gelmiyor işte! Tüm öğretmenleriniz ve büyükleriniz, tabii gerekli ciddiyetten ya da hevesten uzak olmadığınız sürece, her sorunuza cevap verecek, verdikleri cevapları özümsemeniz için zaman tanıyacaktır. Bunun için derse olan ilginizi gösterip, sınıfa zamanında ya da erkenden gitmeniz ve cep telefonunuzu sessize almanız yeterlidir!

Fakat ne lüzumsuz derecede senli benli ne de gereğinden fazla saygılı olun. Öğretmenler, kendilerine başka, arkadaşlarına başka davrananları sevmez. Tabii, peşlerinden ayrılmayanları da. O yüzden, öğretmeninizden gördüğünüz samimiyeti suiüstimal edip, kuyruk gibi peşlerinde dolaşmayın. Son olarak, size ihtiyaç duyduğunuz her zaman ve hemen her konuda akıl ya da tavsiye vermelerini isteyebilirsiniz. Verdikleri bilgilerin işe yaradığını ve öğrenmeye her zaman açık olduğunuzu görmek hoşlarına gidecektir!

Potterhead tavsiyesi: *Fark edilmek veya takdir görmek için çok çaba harcamanıza gerek yok. Merakınızı ve çalışkanlığınızı diri tutun yeter!*

“Çalışmadan sonra takım oyuncuları her zamanki gibi çene çalarken Harry Gryffindor ortak salonuna koştu. Ron’la Hermione satranç oynuyorlardı. Hermione sadece satrançta eziliyordu, Harry’yle Ron da bunun ona iyi geldiğini düşünüyorlardı.”

–Harry Potter ve Felsefe Taşı

HARRY EKİP KURMAKTA USTADIR

“Hayır! Kıpırdama!
Unutma, hâlâ oyundayız... Şah mat!”

–Ron,
Harry Potter ve Felsefe Taşı

Ron Weasley, Harry için bir nevi kılavuzluk, yeri geldiğinde de akıl hocalığı görevi üstlenmiştir. Platform 9 ¾’ten geçişiyle başlayıp Ozan Beedle’in hikâyelerine kadar; büyücülük dünyasını, kurallarını ve tuhaflıklarını ona öğretmek için elinden geleni yapmıştır. Harry’yi satrançla tanıştıran da yine Ron olmuştur. Ama bildiğimiz satrançtan değil, oyuncuların komutlarıyla hareket eden büyücü satrancından söz ediyoruz tabii ki.

Satranç kimilerine eğlenceli bir hobi gibi görünüyebilir, fakat Ron, Harry ve Hermione için, tıpkı bir Kelid Aynası’ndaki yansımalar gibi, bu oyunun taşları da kanlı canlı, gerçek birer rakip, birer ezeli düşmana dönüşecekti. Ne de olsa, kazanmak için bazen kendinizi dahi feda edebileceğiniz bir oyundu söz konusu olan.

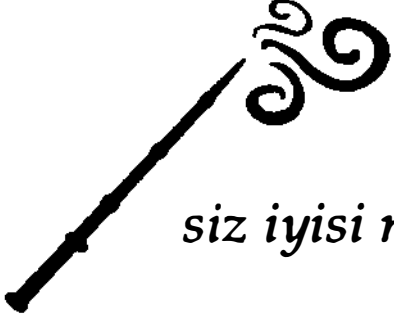
Evet, satranç, Ron’un Harry’den üstün olduğu birkaç alandan biriydi. *Felsefe Taşı*’nda izlediğimiz o

oyunu, sinematografik mükemmelliği bir yana, Ron'u lider olarak gördüğümüz nadir anlardan sayabiliriz. Fakat Harry de Ron'un gerisinde kalmaktan gocunmaz, onun talimatlarını memnuniyetle yerine getirir. Harry'nin daha o yaşta, takımının başarısı için iş bölümü yapmayı akıl edebildiğinin bir göstergesidir bu. Ron ise her şeyden önce takımından birini değil, kendini feda etmeye karar vererek, yani inisiyatif alarak, ona her zaman güvenebileceğimizi, takımın gerçek kaptanı olduğunu kanıtlamıştır bize.

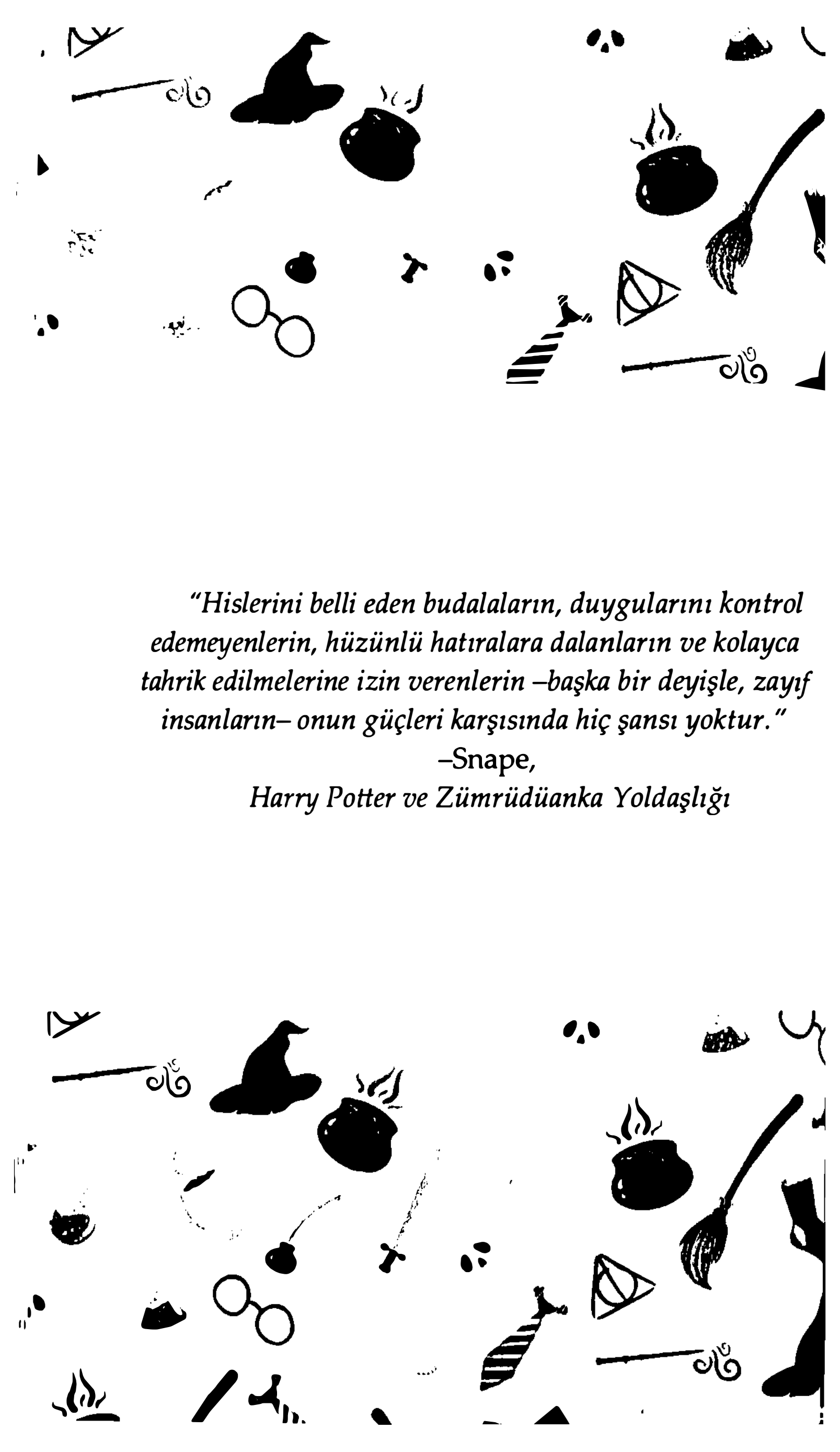
Bu satranç oyunu Harry'nin seri boyunca ilerleyen kahramanlık macerasının başlı başına bir özetidir aslında: Her zaman bir adım önde ol ve zafere ulaşmak için gerekirse bir parçanı feda etmekten çekinme... Daha da önemlisi, oyun bitmeden hiçbir şeyi kaybetmiş sayılmazsın!

"Bütün oyunların şahı" denen satranç çağlar boyunca pek çok uygarlıktan geçerek günümüze kadar gelebilmiştir. Dönem dönem unutulup gözden düşse de, örneğin *The Queen's Gambit* (Netflix, 2020) gibi yapımlarla popüleritesini yeniden kazanmaktadır.

Siz de Harry ve Ron gibi, futbol ya da basketbol benzeri yaygın oyunların yanında, daha çok düşünmenizi ve strateji yapmanızı gerektirecek, satranç gibi oyunlarla da ilgilenin. Satrancın yanı sıra Risk ve Catan gibi masa oyunları oynayabilir ya da mesela, klasik hikâyeleri, çözülmesi gereken bilmeceler ve görevlerle zenginleştiren kaçış ve strateji oyunları ile keyifli saatler geçirebilirsiniz.

Potterhead tavsiyesi: *Bir adım yetmez,
siz iyisi mi hep iki adım önde olun!*

“Hislerini belli eden budalaların, duygularını kontrol edemeyenlerin, hüzünlü hatıralara dalanların ve kolayca tahrik edilmelerine izin verenlerin –başka bir deyişle, zayıf insanların– onun güçleri karşısında hiç şansı yoktur.”

*–Snape,
Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı*

HARRY FİLOZOFTUR

“Gerçek mi bu? Yoksa hepsi benim kafamın içinde mi olup bitiyor?”

–Harry, Dumbledore’a,
Harry Potter ve Ölüm Yadigârları

Yedi kitaplık koca bir serinin (ve de filmlerin) ilk adının *Harry Potter ve Felsefe Taşı* olmamasına şaşmamak gerek. Çünkü Harry’yi bütün seri boyunca, adeta bir Platon’un, Nietzsche’nin veya Sartre’in öğrencisiymiş gibi, bir bakıma kendi düşünce selinin peşinde koşarken de görüyoruz. Asıl büyük filozof ise şüphesiz Hogwarts’ın efsane müdürü Albus Dumbledore’un kendisidir. Her şeyden önce mor külahı ve uzun, beyaz sakalıyla bile bir druid’e ya da bir ateş büyücüsüne benzemektedir. Duruşuyla ve okulunu yönetme tarzıyla benzersizdir o (Mesela Büyük Salon’da ne zaman konuşmaya başlasa herkes anında susup onu dinlemeye koyulur). Aynı zamanda hem büyük bir hatip hem de herkesin saygı duyduğu bir öğretmendir. Bilgiye giden yolda tüm öğrencilerinin elinden tutar, herkesin içinde bir ışık olduğuna inanır. Günümüzdeki tüm pedagoji ekollerini etkileyen bir tarzı vardır.

Gerçeği diyalogla ve sorularla ortaya çıkarışı Sok-

rates'in yöntemini anımsatır. Böyle bakınca, başlıca öğrencisi olan Harry'yi de Sokrates'in öğrencisi olan Platon'a benzetebiliriz. İkisini pek çok sahnede, baş başa Hogwarts'ın uzun koridorlarında yürürlerken görürüz, yine Sokrates'in felsefesini anlatırken yaptığı gibi.

Harry'nin ayrılmaz dostları olan Ron ve Hermione'nin başka türlü sembolik anlamları vardır. Hermione, Harry'nin, kendi kendini denetleyen akılcı "süperego"sunu temsil ederken, Ron ise daha gelişine yaşayan "id" tarafının yansımasıdır. Böyle bakınca, bu üçlüde Hermione ve Ron, Harry'nin yalnızca can dostları değil, birer parçasıdır da.

Hikâyenin temelinde yatan pek çok unsurda mitoloji ve felsefeye dayanan yansımalar görebiliriz. Örneğin Kelid Aynası, bastırılmış isteklerimizi, daha iyi, daha üstün olma arzularımızı temsil eder. Görünmezlik pelerini, Platon'un öğretisinde sıklıkla başvurduğu Gyges yüzüğünden; Bötört ise bizi en derin korkularımızla yüzleşmeye iten Stoacı felsefeden izler taşır...

J.K. Rowling'in en çok etkilendiği felsefe de Stoacılıktır zaten. Ekolün kurucularından olan Epiktetos'un öğretisine göre, mutluluğa ancak kafamızdaki düşüncelere hâkim olup, dışımızdaki düşüncelerle aramıza mesafe koyarak ulaşabiliriz. Özetle, erişemediğimiz bir şey bize erişememelidir. Dumbledore ve özellikle de Severus Snape, Harry'ye olaylar karşısında kendi geçmiş deneyimlerine dayanarak hareket etmeyi, kendi cevaplarını kendi bulmasını ve zihnine üşüşen duyguları nasıl dizginleyebileceğini öğretmeye çalışmıştır her zaman.

“İnsanı rahatsız eden, olgular değil, o olgularla ilgili kendi yargılarıdır,” der Epiktetos. Bunlar, Dumbledore’un ya da Snape’in ağzından duysak şaşırmayacağımız sözler.

Harry’nin felsefesini kendi hayatınıza uyarlamak için, yaşadığınız olaylara durup bir geriden bakmanız gerekiyor. Bunun için, o günkü ruh halinizi akşamları küçük bir deftere bir şeyler karalayıp çizimler yaparak not düşebilirsiniz mesela. Hayatınızın akışını değiştirmek içinse, her sabah gerçek bir savaşçı gibi sarsılmaz bir irade ve tükenmez bir coşkuyla uyanmanız ve sonrasında, değiştirmeye gücünüzün olmadığını bildiğiniz şeyleri elinizin tersiyle itebilmeniz gerekir. Bu, gündelik mücadelelerinizin yükünü üstünüzden atıp, hedeflerinize doğru daha hızlı koşabilmenizi sağlar. Dilerseniz size ilham verecek felsefi sözleri kendinize birer mantra, birer slogan olarak alabilirsiniz.

Tabii her şeyden önemlisi de, tıpkı Harry’nin yaptığı gibi, etrafınızdakileri, sizinle aynı değerleri paylaşan, fakat farklı bakış açıları edinebilmeniz için gerektiğinde dünya görüşünüzü sorgulamaktan çekinmeyen insanlardan seçebilmelisiniz.

Potterhead tavsiyesi: Size can yoldaşları kadar, bilgelik yolunda elinizden tutup rehberlik edecek bir Dumbledore da lazım olduğunu unutmayın.

“Yılan boncuk gözlerini açtı ansızın. Usulca, çok usulca başını kaldırdı, gözleri Harry’nin gözlerinin hizasına gelinceye kadar.

Göz kırptı.

Harry gözlerini dikti ona. Sonra, bir bakan var mı diye çevresine göz attı. Bakan yoktu. O da yılana baktı sonra, göz kırptı.”

–Harry Potter ve Felsefe Taşı

HARRY'NİN HAYVANLARLA ARASI İYİDİR

“Güzel. Peki bir Animagus’la kurtadam arasındaki farkı bana hanginiz söyleyebilir?”

–Snape,

Harry Potter ve Azkaban Tutsağı

Büyücülük dünyasında, hikâyenin bir bakıma habercileri olan hayvanlar daha birinci kitaptan itibaren karşımıza çıkmaya başlarlar. “Hiçbiri, kahverengi bir baykuşun pencerenin önünden kanat çırparak geçtiğini fark etmedi.” Bunu okuduktan birkaç satır sonra da harita inceleyen tekir bir kediyle karşılaşırız.

Hayvanların dünyasıyla büyücülük dünyasının keşiştiği noktada devreye Animaguslar girer. Bir büyücünün, kişiliğine en uygun hayvana dönüşmüş halidir Animagus. Öğrenmesi son derece uzun ve zorlu olan bu süreçte, büyücü hangi hayvan gibi olmak istediğini kendi seçer. Örneğin James Potter geyiğe dönüşürken Peter Pettigrew fare olmayı tercih etmiştir. Hikâyenin başında bahsi geçen tekir kedi ise Minerva McGonagall’ın ta kendisidir.

Harry Potter evreninde; Muggle dünyasındakiyle aynı evcil hayvanlardan, geleneksel fantastik yaratık-

lara kadar çeşit çeşit hayvan grubu vardır. J.K. Rowling'in kendi hayal dünyasında yoktan yarattıkları da dahil, tüm hayvanlar birbirlerinden belirgin bir şekilde ayrılırlar da, kimi hayvanların aynı anda birkaç kategoriye girebildiğini görürüz. Tek boynuzlu atlardan Hipogriflere, dev örümceklerden Basilisk'e, at-adamlardan ejderhalara... her türden yaratık çıkar karşımıza.

Öğrencilerinin bir hayvanı sahiplenmesini isteyen tek okul Hogwarts'tır herhalde. Hermione'nin, kendi gibi sarışın ve zeki bir kedisi; Hagrid'in, dışarıdan her ne kadar vahşi görünse de ödleğin teki olan köpeği Fang'i; Neville'in garip huylu bir kurbağası ve Dumbledore'un da sadık anka kuşu Fawkes'u vardır.

Tüm hikâyenin "maskot" hayvanıysa Harry'nin beyaz baykuşu Hedwig'dir kuşkusuz. Büyücülük dünyasıyla Muggle dünyasının arasındaki bağıdır bu baykuş. Harry yeri geldiğinde sınıf arkadaşlarıyla, bu her iki dünyada da var olabilen nadir hayvanlardan olan Hedwig sayesinde bağlantı kurar. Masallarda kuşlar bilgeliği, beyaz ise saflığı temsil ettiğine göre, bu masalın masum habercisi Hedwig'dir diyebiliriz.

Hayvanları Hogwarts'ın dört binasının sembollelerinde de görüyoruz. Gryffindor binasının armasındaki ormanlar kralı aslan, cesareti ve gücü; Slytherin'in yılanı, karanlığı ve acımasızlığı; Hufflepuff'ın porsuğu, dostluğu ve çalışkanlığı; Ravenclaw binasının kartalı ise zekâyı ve bilgeliği temsil eder.

Harry'nin hayvanları duymak gibi üstün bir özelliği vardır ve bu özelliği çoğu zaman en beklenmedik

zamanlarda, en beklenmedik türlerle karşılaştığında çıkar ortaya. Dursleylerle gittiği hayvanat bahçesinde rastladığı boa yılanını hatırlayın: Bir yılanla konuşabildiğinin o güne kadar farkında değildi. Hayvanlar onun için üstün duyarlılıklara sahip insanlar gibidir. Öyle ki, aklından geçen her şeyi, her türlü duygusunu onlara yansıtabilmektedir. Yeri geldiğinde de, yalnız olmanın verdiği boşluğu onlarla doldurmaktadır.

İnsanlar günümüz dünyasında, hayvanlarla olan birlikteliklerini yeniden sorgulamaya başladılar. Günden güne kötüleşen çiftlik koşullarını, avlanma yüzünden nesli tehlikeye düşenleri ve insanları eğlendirmek için suiistimal edilenleri düşünersek, hayvanların geleceği daha da önem kazanmaktadır. Meseleyi küresel bir düzeye taşıyıp, işin içine çevre tehlikelerini ve tehdit altındaki biyoçeşitliliği katarsak, hayvanları Harry gibi, eşit yaşama hakkına sahip canlılar olarak görmenin tüm insanlığa faydası olacaktır.

Şayet evcil bir hayvanı sahiplenmeyi düşünüyorsanız, öncelikle ona ne kadar zaman ve para ayırabileceğinizi kendinize sormanız gerekir. Bunun yanı sıra, yokluğunuzda bakımını kimin üstlenebileceğini ve yaşam alanının, evinizin nereleri olacağını da bilmelisiniz. Böyle bir adım atmadan önce tüm aile fertlerine danışmak da önemlidir elbette. Evinize alacağınız hayvana karar verirken tüm ihtiyaçlarını giderebileceğinize emin olun. Yılbaşı hediyesi olarak alınıp çok geçmeden sokağa atılan, sahipleri tatile gidecek diye evlerde tek başlarına bırakılan onca hayvanı düşünün lütfen...

Bir hayvana bakabilmek için sabırlı ve nazik olmanız gerekir. Hayvanlar içgüdüleriyle hareket ettikleri için güvenlerini kazanmanız biraz zaman alabilir. Ama usulca yaklaşp bolca ilgi göstererek bunun üstesinden gelebilirsiniz. (Hayvanların, onları besleyen kişilere başka türlü bağlandıklarını unutmayın.) İstedikleri sevgi ve şefkati gösterdiğinizde, evinize aldığınız bir köpek, kedi ya da bir tavşan, sarılıp huzur bulabileceğiniz tüy yumaklarına dönüşebilirler. Tabii biraz hareketli de olmanız gerekir. Örneğin yavru bir köpek sahiplendiyseniz onunla oynamalı, düzenli olarak dışarı çıkarmalı, gündelik ihtiyaçlarını giderebiliyor olmalısınız. Ayrıca, sizin de Hagrid'inki gibi bir Fang'iniz varsa, sık sık tükürüklerini temizlemek zorunda kalacağınızı unutmayın...

Potterhead tavsiyesi: *Hayvanlara, size nasıl davranılmasını istiyorsanız öyle davranın!*

HARRY POTTER SEÇMELERİ

Kendine en yakın bulduğunu boya...

Georges

Fred

Ron

Ginny

Percy

*Severus
Snape*

*Remus
Lupin*

*Alastor
Moody*

*Minerva
McGonagall*

Tutucu

Vurucu

Kovalayıcı

Arayıcı

HARRY LAFINI SAKINMAZ

“Korktun mu Potter?”

“Korkmamı isterdin değil mi?”

–Draco ve Harry,

Harry Potter ve Felsefe Taşı

Cesaret, güç ve azim Gryffindor binasının temel özelliklerindendir, evet, ama tüm bunlar, yanında bir de gerektiğinde lafı gediğine koyma yeteneği olmazsa hiçbir işe yaramaz! Slytherin öğrencilerinin, Harry, Ron ve Hermione’nin hazırcevaplığı karşısında dut yemiş bülbüle döndüklerini gördüğümüz öyle çok sahne var ki. Harry nerede ne söyleyeceğini bildiğini, öğretmenlerine karşı bile göstermiştir. (*Sırlar Odası*’nda, Ron’la ikisine unutturma büyüsü yapmaya kalkışan Gilderoy Lockhart’a ağzının payını nasıl verdiğini hatırlayın.)

Aslında konuşma sanatı ve sözcüklerin gücü konusunda bütün Hogwarts öğrencilerinin iyi eğitim aldıklarını belirtmek lazım. Ne de olsa derslerin büyük bir bölümünde sihirli formüller ve büyülü sözlerle haşır neşir oluyorlar. Hermione Granger’ın, “LeviosA değil LeviOsa,” sözü unutulmazdır mesela. “*Expecto Patronum*” ya da “*Sectumsempra*” gibi, isimleri Latince

kökenli olan büyüler bitki terminolojilerini veya ilaç adlarını anımsatır. Bir DJ adına benzeyen “AVADA KEDAVRA” ise hem söylemesi hem de etkisi güçlü büyülerdendir.

Sözcüklerin gücü sadece dudaklarda kalmaz, arşivlerde de gösterir kendini. Öyle ki, üç kafadar, sorularının cevabını çoğu zaman kitaplarda bulurlar. Hermione’nin bazen sırf “kafa dağıtmak için” bile gittiği vazgeçilmez mekânı olan kütüphane, Hogwarts’ın tam kalbinde yer alır. Örneğin Ölüm Yadigârlarının birinin anahtarı Ozan Beedle’in Hikâyeleri adlı kitapta gizlidir. Bazen de “Sırlar Odası açıldı” gibi önemli mesajlar yazılı olarak iletilir. Kısacası söz ve yazının Potter evreninde çok esaslı bir yeri vardır, fakat yine de dikkatli olmak gerekir. Özellikle de Lockhart gibi tatlı dillilere ya da Rita Skeeter ve Tez-Tekrar Tüyü gibi kronik yalancılara karşı.

Harry’yi kelimelerin gücü ve ağırlığıyla tanıştıran ise, “Ben her zaman cümleleri değiştirebilmekle övünürdüm. O yüzden kelimeler benim için her zaman sınırsız bir büyü kaynağı olagelmiştir. Hem insanı yaralayabilir hem de iyileştirebilirler,” (*Harry Potter ve Ölüm Yadigârları*) diyen Dumbledore olmuştur elbette.

Fakat böyle bir yetenek geliştirmeniz için sihirli bir formül ya da bir büyü yok maalesef. Yapmanız gereken tek şey, çalışıp kendinizi eğitmenizdir. İşe, standart bir sözlük edinmekle başlayabilirsiniz. “Şey”, “yani”, “aynen” gibi sözcükleri bir kenara bırakın. Dilimiz öyle zengin ki, hiçbir sözcüğün anlamı bir diğeri-ninkile birebir aynı olmuyor! Dağarcığınıza alternatif

isimler, sıfatlar ve fiiller eklemekse işten bile değil.

Ayrıca, kitap okumak sizin rahatlamanızı, kafa dağıtmanızı veya içinizdeki duygulara kucak açmanızı kolaylaştırdığı gibi, dilinize dair bilginizi derinleştirmenizi de sağlar. Yeterince okuduktan sonra yazmaya başlar; yazmaya başladıktan sonra ise daha çok okumak istersiniz. Bu sizin için son derece faydalı bir döngüdür. Okudukça sözcüklerin arasındaki bağları ve ayrımları, sözcüklerin hikâyelerini de öğrenir, bu sayede dağarcığınızı zenginleştirmiş olursunuz. Okumak ayrıca, farklı evrenlerden, toplumlardan ve geçmişlerden gelen yazarlar üzerinden kültürünüzün gelişmesini ve dünyaya daha geniş bir perspektifle bakabilmenizi sağlar.

Tekrar söyleyelim, lafı bir Gryffindor gibi gediğine koyabilmek kendiliğinden olacak bir şey değildir. Örneğin iş hayatında, yapmanız gereken bir sunum ya da bir görüşme varsa, başından sonuna kadar her aşamasını ana hatlarıyla planlamalı, kullanacağınız vurucu sözcükleri bulmalı ve tüm bunları hafızanıza kazımalısınız. Tabii bu ana hatların dışında kalan kısımları akış sırasında da belirleyebilirsiniz; ama önceden hazırlayacağınız notlar burada da işinize yarayacaktır.

Fakat hatalardan ders çıkarmayı da bilmek gerekir. Konuşmanız sırasında nerede ve nasıl vurucu bir söz edebileceğinizi ya da hedefi tam isabet tutturan bir şaka yapabileceğinizi çoğu zaman eve geldiğinizde fark edersiniz ama maalesef bunun için geç kalmış olursunuz. Bir daha geç kalmamak için yapmanız gerekense, tüm konuşmanızı uygun bir zamanda düşünüp

analiz etmektir. Söyleyeceğiniz o sözü söylemenize engel olan neydi? Fırsatınız olsaydı başka ne söylemek isterdiniz? Neden ipleri karşınızdakilere bıraktınız? Mesajınızı onlara daha iyi nasıl iletebilirdiniz? Geriye dönük olarak yapacağınız böyle bir inceleme, bir sonraki görüşmeniz için bir ısınma, bir antrenman olacaktır. Bir muharebeyi kaybetmiş olabilirsiniz ama savaş hâlâ bitmiş değil!

İster iş hayatında olsun, isterse aile içinde, insanlarla yaşadığımız çatışmaların ve sürtüşmelerin çoğu söylenmeyen sözlerden, yani iletişim eksikliklerinden kaynaklanır. Fransız şair Nicolas Boileau'nun dediği gibi: "İyi anlatmadan iyi anlaşılmayı bekleyemezsiniz." O halde iletişim çatışmaları yaşadığınız zamanlarda açık olmalı, meselenin kaynağına inmekten çekinmemeli, ama karşınızdakinin hislerini ve beklentilerini de göz ardı etmemelisiniz. İletişim tek taraflı olmaz çünkü.

İletişim demişken sözsüz iletişimi de ihmal etmemek gerekir. Bunun için yapılacaklarsa oldukça basit: Konuştuğunuz kişiden gözlerinizi kaçırmayın, söylediklerini onaylıyorsanız başınızı sallayın, onu can kulağıyla dinlemekte olduğunuzu belirten jest ve mimikler yapın. Bir de kollarınızı göğsünüzde kavuşturmayın, çünkü bu her türlü tartışmaya kapalı olduğunuzu gösteren bir harekettir.

Grup içi tartışmalarda ise bazen konuları yönlendirmek için ipleri elinize almanız gerekir. Adı üstünde, bu bir grup konuşması olduğu için uyuyanları uyandırıp herkesi dahil etmeli, sıra size geldiğinde de

doğru sözcükleri seçerek dikkati üzerinize toplayabil-
melisiniz. Fakat gürültüyü bastırıp sesinizi duyurabil-
mek için “*Sonorus*” büyüü yapmanız gereken zaman-
lar da olacaktır elbette!

Potterhead tavsiyesi: *Şunu da
unutmayın: Söz gümüşse, sükût altın bir Snitch'tir
bazen...*

*"Diyelim ki ben... Snape'i kazanımın içinde
boğduğumu gördüm. Evet, bu olur..."*

*"Tamam, rüyayı gördüğün tarihle yaşını ve rüya
konusunun harf sayısını toplamamız gerekiyor... Acaba
konu boğmak mı, kazan mı, yoksa Snape mi?"*

"Ne fark eder, seç bir tane işte."

"Rüyayı ne zaman gördüm demiştin?"

"Bilmem, dün gece ya da sen ne zaman istiyorsan."

-Harry ve Ron,

Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı

HARRY RÜYALARINA ÖNEM VERİR

“Rüya gördüğümüzde, bize ait olmayan bir dünyaya adım atarız.”

–Dumbledore,

Harry Potter ve Azkaban Tutsağı

Rüyalar *Harry Potter* evreninde, gerçek dünyayla hayali dünyalar arasında bir köprü oldukları için önemli bir yere sahiptir. Harry kendisi de, tıpkı Quirrell’in başlığıyla ya da Dobby’nin onu kilitlediği hayvanat bahçesi kafesiyle ilgili olanlar gibi haberci rüyalar görür sık sık. Bu tip rüyalar ayrıca bütün seride, zaman zaman hikâyenin önemli bir parçası olurlar.

Evet, Harry hep önemli rüyalar görür ama bunları yorumlarken Freud’dan bihaber gibidir. Sybill Trelawney’nin verdiği rüya yorumculuğu dersleri bile bir işe yaramaz: Harry, Voldemort’la ilgili rüyalarına ve kâbuslarına anlam vermekte zorlanır her zaman. Hogwarts’ın eksantrik kâhini Profesör Trelawney serinin yan karakterlerinden biri olsa da, Adı Anılmaması Gereken Kişi’nin, yeni doğacak bir çocuk tarafından alt edileceğini tek öngörebilen de o olmuştur.

Fakat Harry’nin, yaşadığı onca olağanüstü deneyime rağmen, Quidditch maçı öncesi süpürgesini unut-

ması veya tüm silahların üzerine çevrildiği, yoğun bir tehdit hissinin baskın olduğu, yorumlaması kolay, klasik Muggle rüyaları gördüğü de olur tabii.

En sıradanından en korkuncuna, bu çeşit çeşit rüyaların yanında Harry bir de hayal ve halüsinasyonlar görür ki, onu en derinden sarsanlar da bunlardır aslında. Bunlar bazen dehşetli bir *Avada Kedavra* büyüünün yeşil ışığı gibi görüntülerle, bazen de Ruh Emicilerin kulak tırmalayan çığlıkları gibi seslerle gelir ona. Harry hayalle gerçeği, geçmişle geleceği birbirinden ayırt edemeyecek kadar iç içe geçmiştir rüyalarla.

Harry'nin rüyalarının ve üzerinde nasıl bir etki yarattığının farkında olan biri varsa o da Dumbledore'dur. İlk zamanlardan itibaren, örneğin *Felsefe Taşı*'nda, "Rüyalar dünyasına dalıp gerçek dünyayı, yaşamayı unutmak doğru değildir," der ona. Sonra bu uyarıları artarak devam eder ve nihayetinde, *Zümrüdüanka Yoldaşlığı*'nda, "Hayatla hayal arasındaki farkı öğrenmenin zamanı geldi artık," der azarlarcasına.

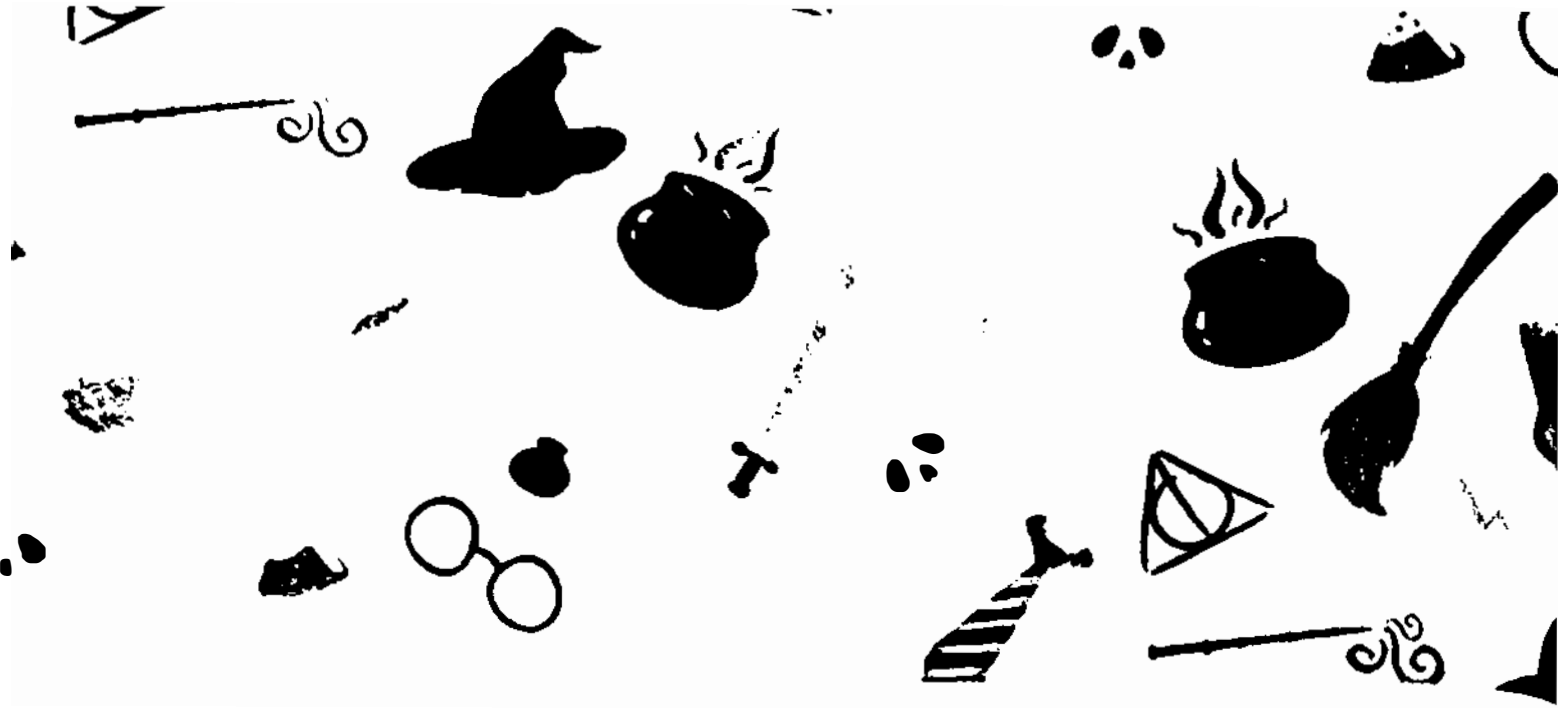
Harry kendi rüyalarını belki de yeterince analiz etmemiş, bilinçaltının gönderdiği mesajları çözmeye yeterince önem vermemiştir, ama siz isterseniz böyle bir işe girişebilir, bu sayede kendiniz hakkında, sandığınızdan çok daha fazla şey öğrenebilirsiniz. Bunun için, rüyalarınıza daha çok dikkat etmeli, altlarında yatan anlamın peşine düşmelisiniz. Aklınızda kalanları uyanır uyanmaz not etmenin, sonra da açıklamalarını araştırmanın büyük faydası vardır. Bazı kişiler ya da objeler, sanılandan çok daha önemli, sembolik anlamlar taşırlar. Örneğin saç, diş, su ya da pencere

gibi nesneler rüyalarda, gerçek dünyadaki basit kullanımlarından çok öte, çözülmesi gereken şifreler sunar bize. Benzer şekilde, rüyalarınızda gördüğünüz insanlar da gündelik hayatlarınızdan bildiğiniz insanlar değildir. Ya da bazen, gerçek hayatımızdan tanıdıklarınızı bambaşka şekillere bürünmüş hallerde görebilirsiniz. Bu, gerçeği rüyalarımızda bile olduğu haliyle görmeye hazır olmadığımızın işaretidir bir bakıma.

Rüyalarınızı yazılı ya da sesli olarak kaydetmeye devam ettiğiniz sürece, tekrar tekrar gördüğünüz şeyleri tespit edebilir, zaman içindeki değişimlerini takip edebilir, aralarındaki çelişkileri ve tutarsızlıkları kolaylıkla yakalayabilirsiniz. Fakat sürekli gördüğünüz bir rüya varsa ve her sabah adını koyamadığınız bir huzursuzluk içinde uyanıyorsanız, bir psikoloğa başvurmayı düşünebilirsiniz. Rüyalarınıza dışarıdan bakacak uzman bir kişi hem uykudaki zamanınıza hem de uyanıkkenki hayatınıza çekidüzen vermenizi sağlayabilir.

Potterhead tavsiyesi: *Bazen gözleri
ardına kadar açıkken de düş görmeyi bilmeli insan!*

*Hagrid onların yüzündeki inanmaz ifadeleri görünce,
çalı gibi kaşlarını kaldırdı.*

*"Oturup da kaygılanmanın faydası yok," dedi. "Başa
gelecek olan gelir, o zaman biz de karşısına çıkarız."*

*–Hagrid,
Harry Potter ve Ateş Kadehi*

HARRY BAZEN OLURUNA BIRAKMAYI BİLİR

“Unutmayın, asa büyücüyü seçer Bay Potter.”

–Garrick Ollivander,
Harry Potter ve Felsefe Taşı

“Kaybettiğimiz şeyler sonunda gelip bizi bulur...
her zaman umduğumuz şekilde olmasa da.”

–Luna Lovegood,
Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı

Harry için, peronlara duvarlardan geçilen ve farelerin cama dönüşebildiği macera dolu bir dünyada değişmeyen tek bir şey vardır: o da kendi kaderidir. Daha doğrusu, Voldemort’la birlikte yazılmış olan kaderi. Gerçi Profesör Trelawney önceden kehanette bulunur ama o son malum karşılaşmaya gelene dek aradan epey bir zaman geçecektir. Voldemort, Harry’de bıraktığı yara iziyle bir bakıma kaderini de mühürlemiş, onu ezeli düşmanı olarak işaretlemiştir.

Hogwarts’ın bekçisi Hagrid’i ilk başta saf, hatta biraz aptal bir karakter olarak görürüz. Harry için getirdiği doğum günü pastasının üstündeki yazım hatası (“HAPPEE BIRTHDAE HARRY”) kişiliğine dair bir

ipucu verir bize. Gerçek dünyadan biraz kopuk ve duygularında abartılı ama her zaman sevgi dolu, her zaman düşünceli biridir o. Büyü yapmasının yasaklanmış olması, yaşama daha pragmatik yaklaşmasını sağlamıştır. Hiçbir şeyin istediğimiz gibi olmayacağını, hayatın bize sunduklarının tadını çıkarmamız gerektiğini bilir. Dördüncü kitapta da dediği gibi, her şey olacağına varır, önemli olan, karşımıza çıktığında hazırlıklı olmaktır.

Harry'ye, kaderiyle her zaman savaşılamayacağını anlatan bir diğer karakter de Luna Lovegood'dur. Harry, zekâ, yaratıcılık ve merakı önemseyen Ravenclaw binasının öğrencilerinden biri olan Luna'yla Hermione sayesinde tanışır ve ikili zaman içinde, annelerinin ölmüş olması gibi pek çok ortak noktaları olduğunu keşfeder. İkisi de sürüden biraz ayrıdır. *Zümrüdüanka Yoldaşlığı*'nda bahsi geçtiği üzere, ikisi de Testraller gibi, "farklı oldukları için görünmezdirler." Orman-dayken yaptıkları bir sohbet sırasında Luna, Harry'nin Voldemort'la son yaşadıklarını ve başkalarıyla olan ilişkilerini çözmesine yardımcı olur.

Kimileri, olayların gidişatı üzerinde hiç etkimizin olmadığını, kaderimizi kabullenip boyun eğmemiz gerektiğini düşünür. Kimilerine göreyse kader, kendi çizdiğimiz bir resmin çerçevesinden ibarettir. Resmi değiştirmekte özgür olduğumuz gibi, bundan bir yere kadar sorumluyuzdur da. Kısacası her zaman kendi tercih hakkımız vardır, fakat bizim dışımızdaki büyük olaylar söz konusu olduğunda, kazanan hep kader olur. Aynısı tabii ki Harry için de geçerlidir.

“Kaderin cilvesi” tabiri J.K. Rowling’in yarattığı bu sihirli evrende başka türlü bir anlama bürünmüştür. Tesadüf eseri görünen hiçbir şey kaderin cilvesinden kurtulamaz. Hogwarts’ta da olduğu gibi, istediğiniz kadar büyü yapın, olacak olandan kaçamazsınız. Çünkü kader ya da “talih” döner dolaşır sizi bulur.

Harry mesela Seçmen Şapka’nın kehanetinden kurtulabilmiştir ama büyücülük dünyasının başka bir önemli unsuru olan asanın üzerinde söz sahibi olamamıştır. Çünkü Bay Ollivander’ın bir kâhin gibi bildirdiği üzere, asanın kendisidir büyücüsünü seçen.

Filozof Diderot’nun, “Aşağıda başımıza gelen her şey yukarıda yazılmıştır,” diyen Kaderci Jacques’ı kadar ileri gitmeye gerek yok tabii; fakat her şeyi kontrol etmeye çalışmanın beyhudeliği de çok açıktır. Gelin bunu şöyle bir örnekle ele alalım: Diyelim ki henüz flört aşamasında olduğunuz biri var ve ilk kez bir akşam yemeğinde buluşacaksınız. Bu durumda “ne olacaksa olsun, kaderde ne yazıyorsa o,” diye düşüneneceğinize, yemekten sonra yaşanacak ihtimalleri –hemen ayrılınır mı yoksa bir kafeye veya bara mı gidilir, oradan çıkışta evlere mi dağılınır yoksa eve bir kahve içmeye davet mi edilir– düşünüp değerlendirmek gerekir. Böylece ihtimaller karşınıza çıktığında hazırlıksız yakalanmamış olur, varılan kararlarda aktif bir rolünüzün olduğunu hissedebilirsiniz.

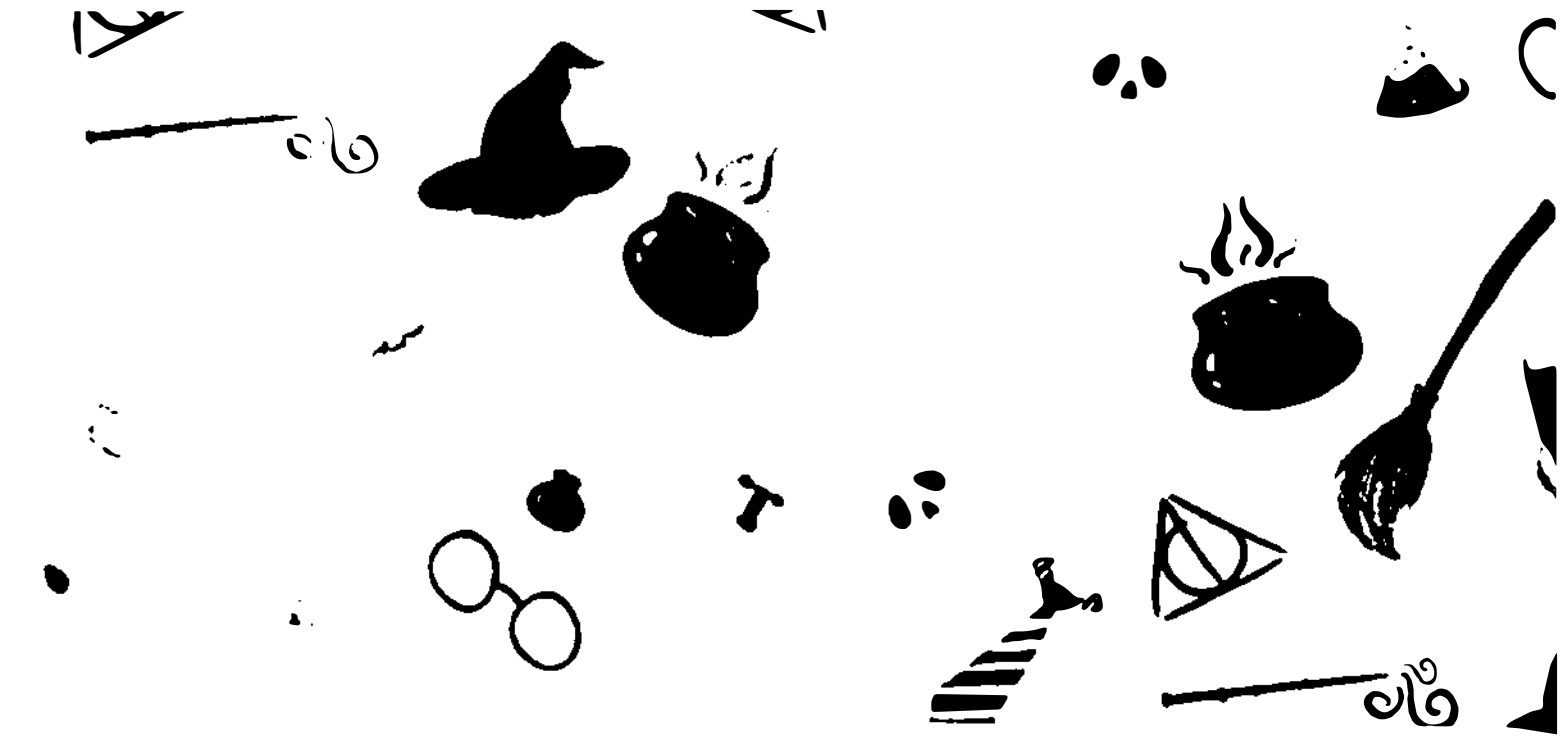
Siz de Harry’nin bazen yaptığı gibi, kendinizi olayların akışına bırakmayı tercih edebilirsiniz, ama ne olursa olsun, kaderinizi başkalarının eline teslim etmemelisiniz. Düşüncelerinizi ve isteklerinizi, etrafı-

nızdakilerinkine göre eğip bükmediğiniz sürece, olaylar karşısında kendinizi daha az aciz hissedersiniz. Hoşlanmadığınız bir şey olduğunda bunu hemen belirtmeli, herhangi bir vicdan azabı çekmeden “hayır” demeyi bilmelisiniz.

Mesela gitmek istemediğiniz bir daveti şu şekilde reddedebilirsiniz: Öncelikle karşınızdakine, sizi unutmadığı için teşekkür etmeli, davetinin güzelliğini övmelisiniz. (“Christine’e veda partisiyle ilgili davetini aldım, beni düşündüğün için teşekkür ederim.”) Ardından daveti kibarca ama kesin bir şekilde geri çevirmelisiniz. (“Maalesef size katılamayacağım.”) Son olarak da pozitif bir mesajla bitirmelisiniz. (“Ama Robert’in meşhur sosisli sandviçlerini kaçıracağım için üzgünüm.”)

Potterhead tavsiyesi: *Bazen her şeyi olurluna bırakmayı da bilmek lazım!*

Snape sıra Harry'nin adına gelince durdu. "Haa, evet," dedi yumuşak bir sesle. "Harry Potter. Yeni... yıldızımız."
–Harry Potter ve Felsefe Taşı

"Cincüceler arasında bile çok meşhursun."
–Griphook,
Harry Potter ve Ölüm Yadigârları

HARRY ALÇAKGÖNÜLLÜDÜR

“İleride ünlü olacak, bir efsane olacak.
Üstüne kitaplar yazılacak. Dünyamızdaki
bütün çocuklar onun adını öğrenecek.”

–Profesör McGonagall,
Harry Potter ve Felsefe Taşı

Harry Potter, koruma altında kalması için, gözlerden olabildiğince uzak bir çocukluk geçirdi. “Aynen öyle,” demişti Dumbledore, Minerva McGonagall’a. “Her çocuğun başını döndürebilir bu. Daha yürümeden, konuşmadan üne kavuşmak! Hiç hatırlamayacağı bir şey yüzünden ünlü olmak! Anlamıyor musunuz, böylesi çok daha iyi, hiç olmazsa anlayacağı zamana kadar bütün bunlardan uzak kalır.” (*Harry Potter ve Felsefe Taşı*)

Gerçekten de, ta ki Diagon Yolu’nda alışverişe çıkıp, büyücülerin dünyasını keşfedene kadar öğrenemez ne kadar ünlü biri olduğunu. Öyle ki, Hagrid alışverişleri boyunca, o koca cüssesiyle, Harry’ye seslenip duran insanların arasında bir duvar örmek zorunda kalır. Asa almak için girdikleri dükkânda, Harry’nin ziyarete gelmesini zaten beklemekte olan Bay Ollivander, “Sizden büyük işler beklememiz gerektiğini dü-

şünüyorum,” diyerek ilan eder çocuğu bekleyen parlak geleceği.

Fakat Harry, ününü ona kapılar açsın diye kullanmayacak, ününden hiçbir zaman faydalanmayacaktır. Her şeyden önce anne babasını kaybetmek gibi büyük bir trajediyle ilintilidir bu ün. Ve de sıradışı bir kadere sahip olan herkes gibi o da sıradan bir aileye doğup huzurlu bir çocukluk geçirmeyi her şeye yeğleyecek durumdadır. Böyle bakınca, geniş bir büyücü ailesinin çocuğu olan Ron’un, hatta annesi ve babasıyla öyle ya da böyle yakın bir ilişki içinde olan Draco’nun hayatına bile imreniyor olmalıdır.

Sorulduğunda, can dostlarıyla birlikte atıldığı onca serüveni ve elde ettikleri başarıları, bilinçli ya da bilinçsizce görmezden gelip hafife alma eğilimindedir. *Harry Potter ve Ölüm Yadigârları*’nda, “Öyle söyleyince süper görünüyor, ama hepsi şans eseriydi,” der. “Yarısında ne yaptığının farkında bile değildim ve neredeyse her defasında yardım aldım.” Hermione de buna, “Harry hep böyle alçakgönüllüdür işte,” diyerek karşılık verir.

Harry’nin bu ünü bazen Ron’la bile aralarında gerilime yol açar. Ron, Harry’yle Hogwarts Ekspresi’ndeki daha ilk karşılaşmalarında, şöhretini abartmış, yara izini görmek istemiştir. Öyle ki, sonradan Harry’nin, *Ateş Kadehi*’nde yaşadıkları bir tartışmada sinirlenip ona, “Şimdi bir yara izin bile olabilir, şansın varsa... İstedığın de buydu zaten, değil mi?” dediğini görürüz.

Gerçek hayatın iyiden iyiye ekranlara taşındığı bu çağda Harry gibi alçakgönüllü olmayı bilmek lazım!

Sosyal platformlarda “like” peşinde koşmayın. Yediğiniz öğlen yemeğinden, sabah yürüyüşünüzden ve yahut da sıkıcı tatil fotoğraflarınızdan internete ne! Gizli bir bahçeniz, gizemli bir yanınız olsun. Nasıl bir yeteneğiniz, ailenizden kalma nasıl bir yadigârınız olursa olsun kendinize saklayın. Bütün kâğıtlarınızı en başından açık etmenin gereği yok!

Potterhead tavsiyesi: *Ayaklarınızı yere sağlam basın!*

HARRY POTTER SEÇMELERİ

Kendine en yakın bulduğunu boya...

Sakatat

Brüksel
lahanası

Sümük

Kuru fasulye

Mürver
Asa

Görünmezlik
Pelerini

Diriltme
Taşı

Okul Şöleni

Quidditch
Kupası

Üçbüyücü
Turnuvası'nın
Noel Balosu

Seçmen Şapka
Töreni

Harry Potter ve Felsefe Taşı

HARRY KORKUSUNU GÖSTERMEZ

“Bu bize, en fazla korktuğun şeyin...
korku olduğunu ima ediyor. Çok akıllıca Harry.”

–Remus Lupin,
Harry Potter ve Azkaban Tutsağı

Korku, Harry Potter evreninde sık karşılaştığımız konulardandır. Mesela büyücülerin, Adı Anılmaması Gereken Kişi’yi gerçek adıyla anmamalarının tek sebebi korku. En çok korkulan yaratıklardan olan Aragog ve Basilisk bir örümcek ve bir yılandan başka bir şey değildir aslında. Onları gözümüzde böyle büyütmemize neden olan ise yaygın çocukluk korkularımız olmalarıdır.

Yasak Orman ve Sırlar Odası gibi mekânlarda yaşadığı onca şeyi düşünün: Harry Potter pek çok korku dolu serüven geçirmiştir. Ruh Emicilerin defalarca saldırısına uğramış, okul hayatı boyunca Slytherin öğrencilerinin ya da kimi profesörlerin zalimliklerine göğüs germek zorunda kalmıştır. Hatta Sihir Bakanlığı’nın mahkemesinde haksız yere yargılanmışlığı bile vardır. Harry, *Ateş Kadehi*’nde Herkül’ün 12 görevi gibi, türlü türlü maceralara atılmıştır. Her biri kâbuslara ve çocukluk korkularına dayanan bu görevlerin altında

güçlü birer sembolizm vardır. Kuşların saldırısına uğraması, ejderha yumurtası, boğulma (ki psikanalizde bazen cinsellik ile ilişkilendirilir), gölde başına gelenler ve tabii ki hepimizin bir numaralı kâbusu olan labirentte kaybolma... Serinin bu halkası neredeyse başından sonuna, Harry'nin çocukluktan yetişkinliğe geçişini anlatır.

Harry'nin evreninde, yaşayanlarla ölümlerin arasında, *Walking Dead*'in hikâyesine taş çıkaracak, kimsenin ayak basmadığı yerler vardır. Yasak Orman'ın sakinleri, kurbanlarının hayat ateşine göz diken Ruh Emiciler, Lord Voldemort'un ordusu için yeniden canlandırdığı ölümler... ne ararsanız. Yatakhanelere çıkan merdivenlerin duvarlarını süsleyen tablolaradaki hayalet resimler bile böyle bir dünyaya aittir ve oradakilerle yaşayanları arasında bir köprü ve tanıklık görevi görürler.

Korkunun en cisimleşmiş hali ise, karşısındakinin en çok ürktüğü şeye göre her türlü şekil alabilen Böcürt'tür elbette. Korkularınızdan beslenen böyle bir yaratıkla karşılaştığınızda yapabileceğiniz tek şey "*Ridiculus*" büyüsidür. Bu basit sözcük sayesinde, kâbuslarınızı süsleyen o şeyi komik bir hale sokup eğlenebilirsiniz. Böcürt'ün bize anlatmak istediği ise çok açıktır aslında: Korkularınızın tam gözünün içine bakıp, onlarla dalga geçmeyi bilmek gerekir.

Harry'nin korkularını biz J.K. Rowling'in kalemi ya da Daniel Radcliffe'in oyunculuğu sayesinde açıkça görebiliyoruz ama Harry bunu çevresindekilere pek belli etmez. Ne de olsa seçilmiş kişidir o; yerine

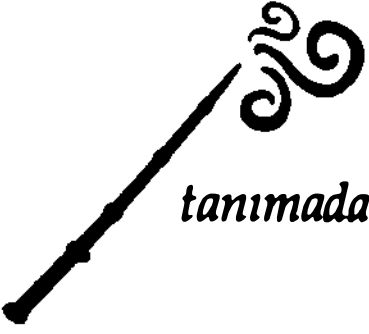
getirmesi gereken bir görevi vardır ve bundan yüz çevirmesi söz konusu bile olamaz. Evet, Harry de korkuyordur ama korkularının onu ezmesine izin vermiyordur.

Korkular çeşit çeşittir. Bir yanda, belli anlarda ortaya çıkan (önümüze aniden bir yılanın fırlaması gibi) durumsal korkular, bir yanda da (kendine zarar vermekten ya da topluluk önünde konuşmaktan korkmak gibi) sürekli ve kalıcı korkular vardır. Bunlar bazen (bir kaplanla yüz yüze gelmek gibi) gerçek, bazen (karanlıktan korkmak gibi) hayali, bazen (yıldandan korkmak gibi) belli bir hedefe yönelik, kimi zaman da (başarısız olmaktan korkmak gibi) sürece dayalıdır. Ayrıca basit ve geçici çekincelerden, hayatımızı mahveden fobilere kadar uzanan dereceleri vardır korkuların.

Neden korkuyor olursanız olun, Harry'nin yaptığı gibi, sizi ele geçirmesine izin vermemelisiniz. Tersine, korkularınızı tanımaya, dize getirmeye, hatta kabullenip kucaklamaya çalışın. Korkuyu hissettiğiniz anlarda "Kontrolü ele alıyorum" moduna geçmelisiniz. Bunun için derin ve uzun bir nefes çekip, gözlerinizi sabit bir noktaya dikin. Ardından o korku hissinizi yakalayıp olabildiğince küçültmeye çalışın. O sizin üzerinize çökmek istese de siz ona kollarınızı açın. Kendinizi, sürmekte olduğunuz bir arabanın içinde hayal edin: Bu durumda korkunuzu yolcu koltuğuna oturtmalı, ona direksiyonun kimde olduğunu göstermelisiniz.

Kısacası, karşınıza nasıl bir Böcürt çıkarsa çıksın dizleriniz titremeden dimdik durabilmelisiniz. Özel-

likle stres dolu anlar yaşadığınız günlerin sonunda geriye dönüp o anki hislerinizi değerlendirin ve bir dahaki sefere aynı tepkileri vermemek için neler yapabileceğinizi, nasıl bir strateji geliştirebileceğinizi düşünün. Daha derinlere kök salmış korkularınızı ise, çevrenizdekilere açık yüreklilikle anlatmaktan çekinmeyin. Sizi nelerin güvensiz ve güçsüz kıldığını bilirlerse, bunlarla başa çıkmanıza, hatta bazen kökenine inmenize yardımcı olacaklardır. Unutmayın ki korkularınız, anlattıkça gerçekliğe bürünür; böyle olunca da kabullenip yatıştırılması daha kolay olur.

Potterhead tavsiyesi: Korkularınızı tanımadan yüzleşemezsiniz!

HARRY AKIL HOCASINA SADIKTIR

“Sen Dumbledore’un en büyük zaafını gözden geçiriyorsun: o, insanların en iyi taraflarını görmek zorunda.”

–Snape,

Harry Potter ve Melez Prens

Harry’nin Dumbledore’a olan hayranlığı, yaşanan pek çok şeye rağmen her daim güçlü kalmıştır. Aralarında bir öğretmen-öğrenci ilişkisinden çok öte bir şey vardır. Harry’nin Albus Dumbledore’u bir baba, daha da çok bir büyükbaba gibi gördüğüne şüphe yok. O da Harry’yi her daim yüreklendirip kılavuzluk etmiş, ama bunu çoğu zaman elinden tutmadan ya da nasıl davranması gerektiğini apaçık söylemeden yapmıştır.

Dumbledore’un Harry’ye en büyük katkısı, ileride kişiliğini oluşturacak olan değerleri ona göstermiş olmasıdır her şeyden önce. (“Bir insanın ne olarak doğduğunun değil, nasıl geliştiğinin önemli olduğunu görmelisin.”) Yanı sıra, hayatta kalabilmesi için ona, yeri geldiğinde Basilisk’e karşı Fawkes’u ya da daha en baştan Görünmezlik Pelerinini veyahut da Hortkuluklarla ilgili hayati bilgileri vermekten geri durmamıştır. Ayrıca, onun sadece derslerini değil özel ha-

yatını da yakından takip etmiştir. (Hermione'ye âşık olup olmadığını sorması gibi.)

Dumbledore'un bu bilgi aktarımı, bazen iş işten geçtikten sonra gelse bile, yaşadığı sürece devam etmiştir. Onun bu tavrına genel olarak baktığımızda, altında, Harry'nin yetim kalmasından duyduğu suçluluğu ve bunu telafi etmek için çabaladığı sonucunu çıkarabiliriz.

Harry ona uzunca bir süre, sevgiden ziyade hayranlık beslemiş, sevgisini ise daha çok Hagrid'le olan dostluğunda göstermiştir. Fakat aralarındaki bu mesafe Hogwarts'taki altıncı yılından itibaren kapanmaya başlamış, ikisinin arasında akıl hocası-çırak ilişkisinden çok öte bir bağın temelleri atılmıştır. Harry ona olan gönül borcunu asla unutmamış, onunla fikir ayrılığına düştüğü zamanlarda bile saygıda kusur etmemiştir.

Sizin de, iş hayatınızda veya samimi olduğunuz insanların arasında bu akıl hocalığı görevini yapan birileri vardır muhakkak. Sizinle hayat deneyimlerini paylaşan ama sonunda hep kendi seçimlerinizi yapmanızı salık veren; sizi ezmeyip, aksine her zaman yükseltmeye çalışan, size hazır cevaplarla değil, doğru sorularla gelen biri. İşte böyle bir akıl hocanız varsa ona neler borçlu olduğunuzu düşünün ve onu hiçbir zaman düş kırıklığına uğratmayın. Bir de, tıpkı Dumbledore'un Ordusu'nu kuran Harry'nin yaptığı gibi, her şeyi ondan beklemediğinizi, zamanı geldiğinde ortaya çıkıp, kazandığınız değerleri savunmaya hazır olduğunuzu göstermekten de geri durmayın.

Potterhead tavsiyesi: *Kimlere, neler
borçlu olduğunuzu hiçbir zaman unutmayın!*

*“Bazı büyücü ailelerin ötekilerden üstün olduğunu
yakında anlayacaksın Potter. Yanlış kimselerle arkadaşlık
kurmandan vazgeçersen, yardıma hazırım.”*

*–Draco, Harry’ye,
Harry Potter ve Felsefe Taşı*

HARRY İNSANLARA KOLAY ALDANMAZ

“Ün, geçici bir dosttur Harry.
Şöhretin sağı solu belli olmaz, unutma bunu.”
–Gilderoy Lockhart, Harry’ye,
Harry Potter ve Sırlar Odası

Gilderoy Lockhart, hikâyenin en “insan canlısı” karakteridir. *Sırlar Odası*’nın daha başındayken, karşımıza ilk çıktığında anlarınız nasıl biri olduğunu. Tam bir megalomandır o, ilgi hep onun üstünde olsun, herkes onu görsün ve duysun ister. Kendini beğenmişliğini, kendinden üçüncü tekil şahıs gibi bahsedecek denli ileri götürür. Çoğu zaman kendi kendinin reklamcılığını yapar, kitaplarını satmak için hiçbir fırsatı kaçırmaz.

Gilderoy şöhretinin gücünü en çok kadınlar üzerinde, anneler ve kızları üzerinde kullanır ve başarılı da olur. Öyle ki, anneler onu gördüğünde birer genç kız gibi etrafında pervane olurlar. Oğlanlarsa onun bu büyüünden pek etkilenmez; teatral konuşmalarını, allı pullu kıyafetlerini ve her şeyden öte, büyücülükteki beceriksizliklerini alay konusu yaparlar.

Gilderoy Lockhart bir bakıma J.K. Rowling’in med-

yaya getirdiği bir eleştiridir. Gazeteler, Lockhart'ın kitaplarının içeriğini ve iddialarının aslını astarını araştırma ihtiyacı hissetmeyip, dış görünüşüne odaklanmayı yeğlemiştir sonuçta. (*Cadı Gündemi* tarafından –hem de üst üste beş kere– En Büyüleyici Tebessüm Ödülü'ne layık görüldüğünü unutmayalım!)

Harry ise ona başından itibaren burun kıvrımış, onu adam yerine koymamıştır. O boyalı görünümünün altındaki gerçek karakteri en başından sezmiştir belki de. Gilderoy gerçekten de, pek çok büyücünün yeteneklerini elinden alıp, unutkanlık büyü "Obliviate" ile hafızalarını silecek kadar kötü niyetli biridir. Harry'nin Gilderoy'a olan nefreti, Quidditch maçında kırılan bileğini tedavi etmeye "kalkışmasıyla" doruğa çıkmıştır. (Adam, kırığı iyileştireceğine Harry'nin kolundaki bütün kemiklerin kaybolmasına yol açmış, ardından pişkinliğe vurup, "Sonuçta kemikler artık kırık değil," diyecek kadar ileri gitmiştir.) Ve en nihayetinde adalet yerini bulmuş, Gilderoy Lockhart kendi hafıza büyüünün kurbanı olup, dünyada en çok sevdiği kişi olan kendini bile unutacak hale düşmüştür.

Gilderoy Lockhart, ancak "star sisteminin" çarkları içinde var olabilen, içi boş bir kibrin ürünüdür. Harry ise yerine getirmesi gereken görevine ve amacına odaklanmıştır sadece. Onun hayatında yapmacık gülümsemelere, allı pullu kıyafetlere ve süslü sözlere yer yoktur.

Aslına bakarsanız, bu "star sistemi"nden Slytherin binası da almıştır nasibini. Gryffindor aileleri mütevazı hayatlar sürerken, para ve güce en çok itibar eden

büyücü aileleri Slytherinlerden çıkar. Öyle ki, içlerinden en çok tanınanı, adını anamayacağınız kadar korkunç biridir. Binanın tek istisnası ise Severus Snape'tir. O da Slytherin'dir ama diğerlerinin aksine hep siyah giyer, az konuşur ve ışığı üzerine çekmektense gölgelerde yaşamayı tercih eder. Bu haliyle, karanlıkta kalıp, Lily Potter'ın hayranı, Harry'nin de yardımcısı olma rolüne devam etmeyi seçmiş gibidir.

Daha önce de değindiğimiz gibi, Harry tantanadan hep uzak durmaya çalışır. Ona miras kalan bir efsanenin tüm eziyetini ister istemez çektiği için, şöhretin beraberinde bolca bela getirdiğinin farkındadır çünkü. Karşısındakinin statüsünden çok kişiliğine önem vermesi de bundandır. Malfoylarınki gibi bir malikânede büyümediğinden olacak, insanların değerlerinin Gringotts'taki hesaplarıyla ölçülemeyeceğini bilir.

Bizim de Harry gibi vitrine aldanmamamız gerekiyor. Günümüzün dünyası, Gilderoy Lockhart benzeri, içi boş birer kuru gürültüden ibaret pek çok şöhretle dolup taşıyor. Sosyal ağların ve her gün bir yenisi eklenen reality show'ların sayesinde herkes bir gecede zengin ve ünlü olabiliyor. Oysaki, uzun ömürlü bir başarı için gösterişe değil, yeteneğe ve yetenekleri geliştirmeye odaklanmak gerekiyor.

Sosyal ağlar, sanal gerçeklikler ve Lockhart gibiler için birer dev aynasından başka bir şey değil. Türlü açılardan ve milyon filtreden geçirilip gelen görüntülere aldanmayın. Size o güzel manzaraları ve ürün yerleştirmeleri sunan influencer'ların amacı çoğu zaman size daha çok para harcatmaktan ibaret. Bu yüz-

den, tüm o görüntülerin, gerçek hayatın hesaplanmış, kırpılmış ve süslenmiş küçük birer parçası olduklarını unutmamak gerek.

Potterhead tavsiyesi: *Pul ve payet, ışık ve renk gözünüzü kör etmesin!*

*"Slytherin olmasın ha? Slytherin büyük ustalık
yolunda çok şey kazandırabilir sana... Hayır mı? Eh, öyle
istiyorsun madem... GRYFFINDOR!"*

*–Seçmen Şapka, Harry'ye,
Harry Potter ve Felsefe Taşı*

HARRY KENDİ KARARLARINI KENDİ VERİR

“Beni Gryffindor’a koymasının sebebi Slytherin’e girmek istememiş olmam.”

“Kesinlikle. Bu da seni Tom Riddle’dan çok farklı hale getiriyor. Bize aslında kim olduğumuzu gösteren şey, yeteneklerimizden çok seçimlerimizdir Harry.”

–Dumbledore, Harry’ye,
Harry Potter ve Sırlar Odası

İlk bakışta bütün Harry Potter hikâyesinin kadere dayalı olduğu düşünülebilir. Bunu en çok Sybill Trelawney’nin (ki ismi Latince “geleceği okuyan” anlamına gelir) şu sözlerinde görürüz: “Karanlık Lord’u alt edecek güce sahip olan geliyor... ona üç kez karşı çıkmış olanlardan doğacak, yedinci ay ölürken doğacak... ve Karanlık Lord bu erkek çocuğu kendi dengi olarak işaretleyecek ama o, Karanlık Lord’un bilmediği bir güce sahip olacak... ve ikisinden biri diğerinin elinde ölecek, çünkü diğeri varlığını sürdürürken ikisi de yaşayamaz...” (*Harry Potter ve Zümrüdüanka Yolculuğu*) Haliyle tüm büyük olaylar önceden “yazılmış” bir planın parçası, çoktan harekete geçmiş bir zincirin başka alternatifi olmayan birer halkası gibi görünür.

Fakat hikâyede, kahramanlarının, güçlü karakterleri sayesinde kaderi tersine çevirdikleri başlıca iki olay vardır:

Birincisi, Lily Potter'ın Voldemort'un büyüünü geri püskürtmesidir. Aslen çok iyi bir büyücü olmasına rağmen, Karanlık Lord gibi bir tehdide karşı koyabilmesi için bambaşka bir güce, yani annelik sevgisine ihtiyaç duymuştur.

Kaderin döndüğü ikinci örneği ise Seçmen Şapka gösterir bize. Şapka normalde gidilecek binayı, öğrencinin özelliklerine, arzularına ve kafalarındaki gelecek planlarına göre belirler. Fakat Harry şapkayı bina seçimi sırasında kafasına taktığında, gözlerini kapatıp, "Slytherin olmasın," diye geçirir içinden yalvarırcasına. Oysaki o sırada Hagrid'in ona Diagon Yolu'nda anlattıkları ve Draco Malfoy'la yaşadıkları kısa karşılaşma dışında, binalara dair pek bir şey bilmemektedir. Zaten şapkadan bilhassa Gryffindor'a gitmeyi değil, sadece Slytherin olmamayı istemektedir. Bunun için de, annesinin on bir yıl önce yaptığı gibi o da derinlerdeki gücüne başvurmuş, Seçmen Şapka gibi bir otoriteyi bile etkileyip Gryffindor binasına gitmesine yol açmıştır.

Hayatımızın akışına dahil olan bazı şeyler, önceden belirlenmiş oldukları için kaçınılmazdırlar. Ailemiz, çevremiz ya da bizzat karakterimiz belirler bunları. Ama bazen tüm bu etkilerden sıyrılmayı bilmek gerekir. Kendinizi, istemediğiniz bir durumda bulduğunuzda, şartlardan memnun olmadığınız zamanlarda, korkularınıza, alışkanlıklarınıza ya da çaresizliğe

kapılıp boyun eğmeyin hemen. Öncelikle şunu sorun kendinize: “Peki ya ben, gerçekte istediğim ne? Bana sunulana razı mı olacağım, yoksa başka bir yol mu seçeceğim?”

Cevapsa çok basit: Direksiyonda siz varsınız. Kendi arabanızın yolcu koltuğunda oturuyormuşsunuz gibi her virajda oraya buraya savrulmanıza gerek yok. Hayat sizi bazen, Londra sokaklarında son sürat dolaşan bir Hızır Otobüs’ün içindeymişsiniz gibi sarsıp devirmeye çalışsa da aldırmayın. Derin bir nefes alıp direksiyonun başına geri dönün ve gitmek istediğiniz yolu kendiniz seçin!

Potterhead tavsiyesi: *Olur da yol biterse kendinize yeni bir yol açabileceğinizi hiçbir zaman unutmayın!*

HARRY POTTER SEÇMELERİ

Kendine en yakın bulduğunu boya...

Sevgi

Yaşam

Bilgi

Para

Yemek

Dırdırcı

*Gelecek
Postası*

*Cadı
Gündemi*

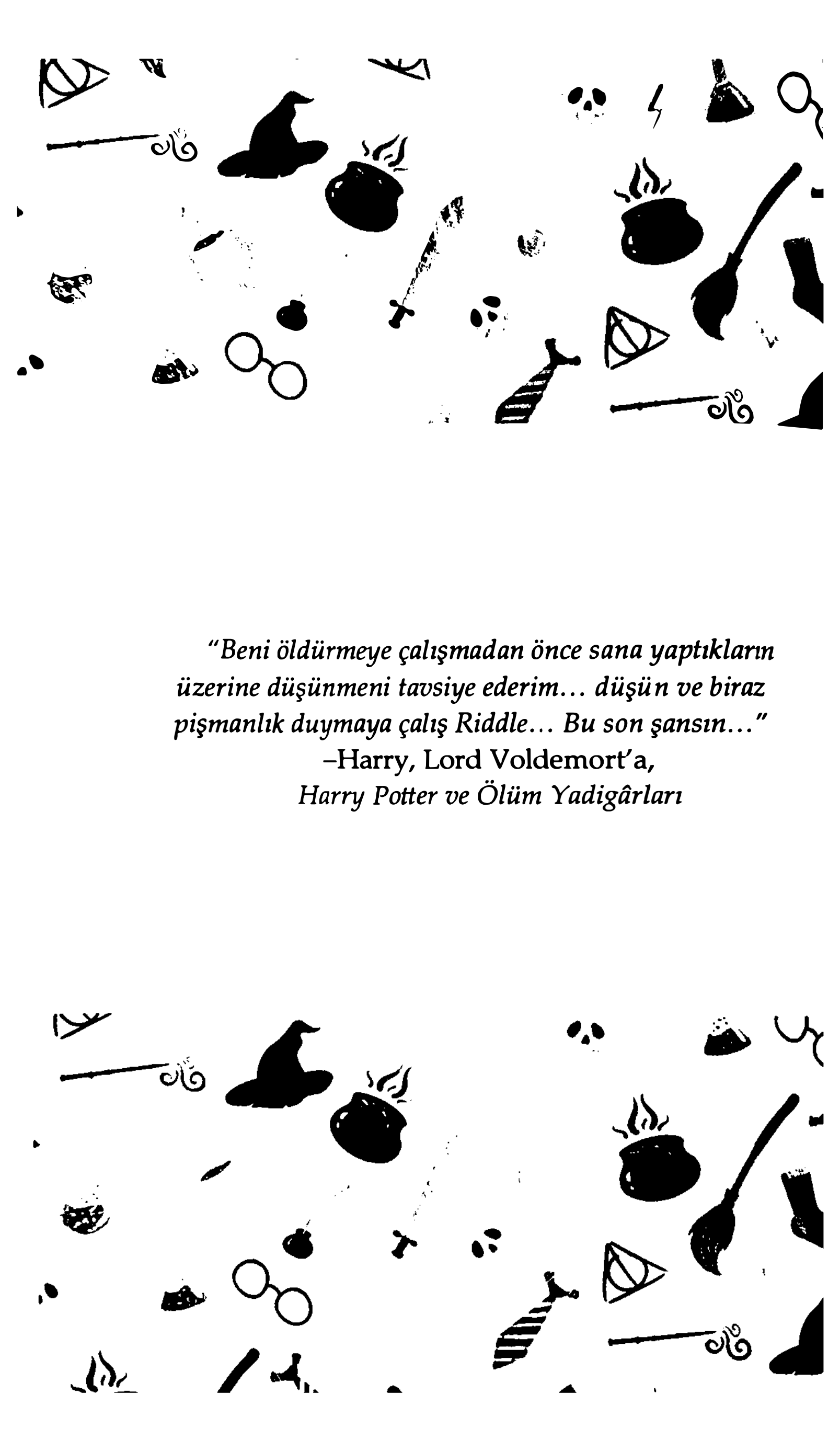
Fare

Köpek

Kedi

Geyik

“Beni öldürmeye çalışmadan önce sana yaptıkların üzerine düşünmeni tavsiye ederim... düşün ve biraz pişmanlık duymaya çalış Riddle... Bu son şansın...”

*–Harry, Lord Voldemort’a,
Harry Potter ve Ölüm Yadigârları*

HARRY AKIL VERMEKTEN ÇEKİNMEZ

“Bütün ciddiyetimle yemin ederim ki
hayırlı bir şey düşünmüyorum.”

–*Harry Potter ve Azkaban Tutsağı*

Harry Potter çok konuşkan değildir, bilirsiniz. Gerektiğinde kendini gayet iyi ifade edebilir ve yaşımdan beklenmeyecek bir kelime haznesine sahiptir; ama yine de fazla konuşmaz, lafını sözünü çoğu zaman kendine saklar. Harry’nin, yine genç yaşına rağmen seri boyunca yavaş yavaş vazgeçilmez bir lidere dönüşünü de takip ederiz. Bunu en iyi, *Zümrüdüanka Yoldaşlığı*’nda görürüz: Dumbledore’un Ordusu’nu kurarken Hogwarts öğrencilerini yanına çekmek için, ikna edici konuşmalar yapmak zorunda kalır. Burada “iletişim danışmanı” olarak Hermione’nin de yardımı dokunur elbette, ama iş çoğunlukla Harry’nin vurucu sözlerine kalır.

İyi bir konuşmacı olmanın yanında iyi de bir vazidir Harry. Tıpkı Dumbledore’un yaptığı gibi, karşılarındakileri yönlendirip doğru kararlar vermeleri için ikna etmeye çalışır. Hatta Adı Anılmaması Gereken

Kişi'yle karşılaştığında bile geri adım atmayıp, ona son bir şans vermesini sağlar.

İnsanları doğru yola getirmek için gözetilmesi gereken bir denge vardır. Karşınızdakilere ders verir gibi konuşmamalı; her şeyi bilen, görmüş geçirmiş biri gibi durmamalısınız. Bunu kimse hoş karşılamaz. Önerilerinizi insanlara etkili bir şekilde geçirebilmek için her şeyi kendinize yontmamalı, yaşadıklarını ve akıllarından geçeni anlayıp konuşmanızı ona göre şekillendirmelisiniz. Kısacası, "yerinde olsam" edebiyatından vazgeçin: Bunun kimseye faydası olmadığı gibi, aksine öfke uyandırırınız.

Her şeye bir cevabı olan biri değil, doğru soruları sormayı bilen biri olun. En iyi psikologlar, az konuşup çok dinleyenlerdir, bilirsiniz. İşte bu özellik Harry'de de vardır. Karşısındakini dinleyip, yalnızca gerektiğinde konuşmayı ve insanların kendi başlarına düşüncelerine nasıl yardım edebileceğini bilir o. Gerçekten de, kendi cevaplarımızı kendimiz bulabilmemiz için doğru soruları sormak yeterlidir çoğu zaman.

Soru demişken, insanları, kendilerini haklı çıkarmaya itecek "Neden?"li sorular sormaktan olabildiğince uzak durun. Bunun yerine "Nasıl?"lı sorular sorarak, geriye dönüp bakmalarını ve kendi sorunlarını daha iyi analiz etmelerini sağlayabilirsiniz. Örneğin bir arkadaşınıza, "Neden hep aptal tiplerle takılıyorsun?" diye sorduğunuzda kendini saldırı altında hissedecek, hemen inkâr yoluna gidecek, sonra da kendini aklamamanın yollarını arayacaktır. Onun yerine mesela, "Hep aptal tiplerle takılıyor olmanı nasıl

açıklıyorsun?” diye sorarsanız, kendini bu sorunun merkezinde görmeyip, objektif bir cevap vermeye çalışacaktır.

Potterhead tavsiyesi: *Sevdiklerinize yol gösterirken, kendi yolunuzu da bulabilirsiniz!*

"Harry Potter yiğit ve gözüpek! Şimdiye kadar da pek çok tehlikeye göğüs gerdi!"

*–Dobby,
Harry Potter ve Sırlar Odası*

"Anka kuşu havalanıp yeniden kapının yanındaki tüneğin üstüne yerleşirken Dumbledore, "Bir kez daha söylüyorum," dedi. "Bu gece senden bekleyebileceğimin çok ötesinde cesaret gösterdin, Harry. Voldemort'la, o gücünün doruğundayken savaşımlarınkine denk bir cesaret gösterdin. Yetişkin bir büyücünün yükünü omuzladın ve bu yükü taşıyabildin."

*–Dumbledore
Harry Potter ve Ateş Kadehi*

HARRY CESURDUR

“Düşmanlarımıza karşı koymak yürek ister, ama dostlarımıza karşı koymak da yürek ister...”

*–Dumbledore, Neville’e,
Harry Potter ve Felsefe Taşı*

Cesaret; güç, gözüpeklik ve kararlılıkla birlikte Gryffindor binasının önde gelen değerlerinden biridir. Ayrıca Harry’nin de en önemli karakter özelliklerindendir. Onu ilk zamandan beri çok seven Weasleyler ve ait oldukları binaya göre kimi hayranlık duyup kimi nefret eden sınıf arkadaşları onu hep bu özelliğiyle tanımışlardır. Hatta bu sayede Hogwarts’taki öğretmenlerinin bile saygısını kazanmıştır.

Bu cesaretini sergileyebilmesi için Harry’nin karşısına, bütün bir seri boyunca epey bir fırsat çıkmıştır. Daha ilk başlarda, Hagrid’le Diagon Yolu’nda yürürken bile görmeye başlarız utangaçlığından nasıl sıyrıldığını. Tehlike karşısında pek çok kez büyük bir cesaret göstermiştir: Satranç tahtasında savaşırken, Basilisk’le burun buruna geldiğinde, Ruh Emicilere ve Ölüm Yiyenlere karşı... Fakat tüm bunlar, Harry’nin hiçbir şeyden korkmadığı anlamına gelmez. O sadece, korkularını zapt edip güce çevirmeyi bilir, o kadar.

Cesaret denen şey bir enerjidir; zorluklara rağmen harekete geçme gücüdür.

Sürekli cesur kalabilmek için birkaç aşamadan geçmek gerekir ve bunların ilki, korkularını tanıyıp kabullenmektir. Yoksun olduğunuz cesaret kendini türlü şekillerde gösterebilir. Toplum içinde konuşmaktan da çekiniyor olabilirsiniz, paraşütle atlamaktan da; doğru bildiklerinizi savunmaktan da korkuyor olabilirsiniz, yıllardır istediğiniz bir eğitimi almaktan da. Bunun için bir adım geride durup kendi içinize bakmalısınız. Korkularınızı ya da size engel olan şeyleri tanımadan, onların üstesinden nasıl geleceğinizi de bilemezsiniz.

Bunun için işe, kendinize öncelikle erişmekte zorlanmayacağınız, kısa süreli hedefler belirlemekle başlayın. Bunlar, sıklıkla geriye dönüp değerlendirebileceğiniz şeyler olsun. Dağcılık geçmişiniz yoksa, ta en baştan yüksek bir dağa tırmanmak gibi bir hayalin peşinden koşmak elbette ki gereksizdir, fakat bu, kendinize böyle uzun vadeli bir hedef belirleyemeyeceğiniz anlamına da gelmez. Yapmanız gereken, bu büyük hayalinize giden yolu, haftalık uzun yürüyüşler ya da tırmanma dersleri almak gibi küçük parçalara bölmektir. Sonra bir bakmışsınız, Everest'e bile tırmanmaya hazırsınız. Neleri yapamayacağınıza odaklanmak işin kolay yolu. Kendinize haksızlık etmeyin ama çok da gevşemeyin. Bugüne kadar nereden nereye geldiğinizi, bunun için hangi yolları izlediğinizi düşünün, sonra da hedeflerinizi buna göre uyarlayın. Zirveye giden yola herkesin aynı noktadan başladığını ve en usta

dağcının bile koşarak değil, adım adım tırmandığını unutmayın.

Potterhead tavsiyesi: *Engelleri aşmanın yolu, hep bir sonraki aşamayı planlamaktan geçer!*

“İşte bize burada bunu öğretmeliler, diye düşündü, yan dönerek, kızları beyninin nasıl çalıştığını... en azından Kehanet’ten daha faydalı olurdu...”
–Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı

“Harry etrafına baktı; Ginny ona doğru koşuyordu; kollarını boynuna dolarken yüzünde anlaşılmaz, alev alev bir ifade vardı. Ve düşünmeden, planlamadan, elli kişinin onları izlediğinden kaygılanmadan, Harry onu öptü.”
–Harry Potter ve Melez Prens

HARRY ROMANTİKTİR

“O, kızıl saçları arkasında dans ederek
uzaklaşırken Harry içinde bir an
tuhaf bir öfke hissetti.”

–*Harry Potter ve Melez Prens*

Harry Potter karakterleri, onlara, ta ergenlik öncesinden başlayıp yetişkinliğe geçişlerine kadar eşlik eden okurları ve izleyicileriyle birlikte büyüdüler. Aslına bakarsanız, tüm entrikaların ve çekişmelerin arkasında hep aynı şey vardı: aşk! Ama işte, Sırlar Odası’ydı, Ölüm Yadigârları, Çapulcu Haritası’ydı derken, aşka meşke zaman kalmıyordu...

Gençlerin arasındaki aşk tohumlarının atılmaya başlandığına ilk kez *Ateş Kadehi*’nde tanık oluyoruz. Bunun en büyük sebebi Beauxbatons Sihir Akademisi’nin öğrencilerinin Hogwarts’a gelişleridir tabii ki. Kartlar bu sayede yeniden dağıtılmış, öğrencilerin arasında flörtleşme için pek çok seçenek doğmuştur. Bunun doruk noktası da, büyücüler için bir çeşit mezuniyet töreni sayılabilecek olan Üçbüyücü Turnuvası Noel Balosu’dur.

Harry böyle bir fırsatı kaçırmayarak, halihazırda ki şöhretini sonuna kadar kullanabilir, okulun bir nu-

maralı çapkın serserisine dönüşebilirdi. Fakat böyle yapmayıp, tersine, ortalıkta her zamanki utangaç ve tutuk halleriyle dolaşmaya devam eder. Hatta bir ara Ron'dan kızlarla ilgili tavsiye bile ister. "Hep böyle sürü halinde dolaşmak zorundalar mı?" der Ron'a. "Bu şekilde nasıl yalnız yakalayıp da soracaksın ki?" (*Harry Potter ve Ateş Kadehi*)

Hikâye boyunca Hermione'yle aralarında bir aşkın filizlenmesini bekleyenler boşuna beklemiştir. Çünkü iki Gryffindor arasında dostluktan başka türlü bir sevginin doğması beklenemez, öyle değil mi? Ginny Weasley'nin Harry'ye olan ilgisini ise daha ilk baştan, Peron 9 ¾'teki karşılaşmalarından anlarız. Bunu, abisinin arkadaşına abayı yakan küçük kız kardeş klişesi olarak görmek mümkündür tabii, ama işin içinde fazlası da vardır ve bu, özellikle de Harry'nin onu *Sırlar Odası*'nda Tom Riddle'ın elinden kurtarmasıyla birlikte başka bir yöne gitmeye başlamıştır.

Cho Chang'le yaşadıkları kısa süreli ilişkiyi saymazsak, Harry'nin kafasında başından beri Ginny Weasley'den başkası yoktur aslında. Her şeyden önce birbirlerine çok benzerler. İkisi de Gryffindor'a kabul edilmiştir ve ikisi de cesur ve azimli karakterlerdir. Öyle ki, Ginny'yi Harry'nin dişi versiyonu olarak görmek mümkündür. Dumbledore'un Ordusu kurulmaya başlandıktan sonra Ginny'yi; Harry, Ron ve Hermione üçlüsünün yanında daha sık görmeye başlarız. Bir arkadaş üçlüsü değil, birer çift vardır artık. Ve nihayet *Melez Prens*'le birlikte, Harry ile Ginny ve Ron ile Hermione birbirlerinden ayrılmamaya, yemeklerini bile beraber yemeye başlarlar.

Harry'nin duygularına teslim olup, Ginny'nin, hayatının kadını olduğuna karar vermesi biraz zaman alır elbette. Harry, Ginny'yi zaman içinde, arkadaşının küçük kız kardeşi olarak görmeyi bırakıp birebir arkadaş saymaya, sonra onunla daha sık vakit geçirmeye, sonunda da, ona olan gerçek hislerini fark etmeye başlar. Ginny, ikinci kitap olan *Sırlar Odası*'nda, bir Quidditch antrenmanı sırasında Harry'yi savunmuş, hatta Draco'nun onunla bu yüzden dalga geçmesine aldırış etmemiştir. Harry, Weasleylerle birlikte tatile gittiğinde (*Melez Prens*), onu görür görmez kollarına ilk atılan Ginny olmuştur. Kız zamanla onu gördükçe daha az kızanır olmuş, Harry de örneğin saçlarının güzelliğine dair yorumlarda bulunmaya başlamıştır.

Harry hep ilgili bir partner olmuştur, ama bunu, bildiğimiz boğucu anlamda değil, sevdiğine her zaman alan bırakarak, kendini göstermesine fırsat tanıyarak yapmıştır. Aşkı için bütün dünyayı karşısına almaya hazır, güvenilir ve sadık bir sevgilidir Harry. "Kurtarıcı" rolünde olmayı sever, ama bunu, göstermelik olsun diye değil, içinden gelerek yapar. Bir de, ilişkisi sırasında başka kimseye göz kırpmaz, yeşil ışık yakmaz; bu özelliğiyle de örnek bir sevgilidir Harry. Ve sonunda, hayatının en büyük aşkı olan Ginny'yle evlenir, üç tane de çocukları olur.

Bütün ilişkilerin ilk zamanlarında, bağlanmaktan ve uzun vadeli planlar yapmaktan korkar insan, doğaldır bu. Fakat her ilişkiyi kendi içinde, tüm ihtimalleri iyice değerlendirerek ciddiye almak, ilişki sürecinde başka denizlere yelken açmamak gerekir. İlişki

için güven her şeydir; sevdiğimizi bize güvendiği için pişman etmemek ise görevimiz.

Potterhead tavsiyesi: *Duygularınıza her zaman kulak verin. Onlar bizim akıl hocalarımızdır!*

A black and white collage of various objects including a witch's hat, a smoking pot, a broom, a striped tie, a triangle with a circle inside, a key, a shoe, a flower, and a small figure.

HARRY SADIK BİR DOSTTUR

“Kitaplar! Kafa çalıştırma!
Daha önemli şeyler var... dostluk, cesaret...”

–Hermione,
Harry Potter ve Felsefe Taşı

Harry Potter elbette ki fantastik bir hikâyedir, ama her şeyden önce Harry, Ron ve Hermione adındaki üç gencin dostluğunun hikâyesidir. İlk bakışta anlaşılmayacak kadar karmaşık karakterleri olan bu üç gencin hiçbiri birbirine benzemez, hepsinin kendince acıları, başa çıkmaları gereken kendince dertleri vardır.

Harry’yle Ron’un Hogwarts Ekspresi’nde ilk kez buluştukları an, dostluklarının temelini atıldığı andır. Ron, Harry’yi yeni okuluna ısındırma görevine henüz trendeyken başlar. Ne de olsa abileri sayesinde Hogwarts hakkında pek çok şey biliyordur ve bununla caka satma fırsatını kaçırmaz. Fakat Harry de bilgisizliğinden gelen ezikliğini çok geçmeden, aldığı atıştırma malıkları yeni arkadaşıyla paylaşarak atlatma yoluna gider.

Bu iki çocuk, Hermione’yle de ilk kez trende karşılaşırlar (meşhur “*Oculus Reparo!*” büyüyle tabii!),

ama onunla hemen oracıkta bir arkadaşlık kurulmaz aralarında. Zaten Hermione için ilk yıl, kendini diğer öğrencilerden farklı hissettiği için zor geçer. Bu, sadece Muggle olmasından değil, sınıfta sorulan her soruya atılmasından da kaynaklanır. Kendini sürekli ispatlama çabasında olan Hermione'nin üstün yetenekleri, arkadaşlarını biraz kıskandırır haliyle. Harry, Ron ve Hermione'nin bir üçlü olarak anılmaları için *Felsefe Taşı*'nın ilerleyen kısımlarında gerçekleşen trol saldırısını beklemek gerekecektir.

Ron ve Hermione bu ilk zamanlar birbirleriyle sürekli çekişip, atışırlar. Ron'un faresi varken Hermione'nin kendine yoldaş olarak bir kediyi seçmesi ise, aralarındaki sürtüşmenin tuzu biberi olur. (O farenin aslında kim olduğunu bilseler böyle olmazdı herhalde!) Fakat hepimizin bildiği gibi, aralarındaki bu gerilim yavaş yavaş hoşlanmaya dönüşecek, sonunda birbirlerine âşık olacaklardır.

Harry ve Ron'un dostluğu daha da karmaşıktır. Ron bilhassa da abilerinden dolayı hep bir eziklik içinde büyümüştür ve bu hissi Harry'nin yanındayken de devam eder. Sürekli sıyrılıp ön plana çıkmanın hayalini kursa da, etrafında onca parlak şahsiyet varken pek mümkün olmamaktadır bu. Harry'yle aralarında, *Ateş Kadehi*'ndeki Üçbüyücü Turnuvası'na onun yerine Harry'nin seçilmesinde olduğu gibi, gergin zamanlar yaşanır. En unutulmaz sürtüşmeleri ise Hortkulukların peşine düştükleri zaman olur. Ron'un, Voldemort'un ruhu tarafından oyuna getirilip planları bozması bardağı taşıran son damla olur.

Ron'la Hermione'nin dışındaki bazı yan karakterlerden, insani kişilikleriyle sıyrılıp pekâlâ Harry'nin yakın arkadaşı olabilecek öğrenciler de vardır. Bunların arasında ilk akla gelense Neville Longbottom'dır elbette. Dost canlısı, komik, sakar ve son derece sevimli olan bu karakterle Harry'nin arasında kimi ortak noktalar bulunur. Neville'in, gerektiğinde arkadaşlarına bile kafa tuttuğu için Gryffindorlara çok değerli bir on puan kazandırmışlığı bile vardır. Bunun yanı sıra, Harry'yle Luna Lovegood'un arasında da ilginç bir bağ oluşur. İçten içe dertli, ona "Laklak" lakabını kazandıracak kadar tuhaf bir Ravenclaw kızıdır Luna. Ama Harry, Luna'nın onu anladığını hisseder her daim.

Harry Potter bize dostluk hakkında çok değerli şeyler öğretmiştir. Mesela, biriyle iyi anlaşabilmek için onunla aynı olmak gerekmediğini Harry çok iyi bilir. Tersine, farklılıklarımızdır bizi zenginleştiren. Ron ve Hermione'yle olan dostluğunda, aile hayatında bula-madığı şefkati görmüştür Harry. Aralarında kıskançlığa hiçbir zaman yer yoktur. Oysaki Dumbledore'un da dediği gibi: "Asıl sorun, insanların kendileri için en kötü şeyleri isteme tutkuları,"dır. Arkadaşlarımızla aramızda kıskançlık ya da çekememezlik gibi kimi karmaşık duygular bazen su yüzüne çıkabilir; önemli olan, bunlarla aramıza bir mesafe koyup, bozgunculuk yapmalarına izin vermemektir. Gerçek sevgi, böyle duygular ortalıktayken çabucak dengesini yitirir ve sonunda silinip gider. Dost dediğin, iyiliğimizi isteyen, dertlerimizle üzülüp başarılarımızla sevinen,

ışığımız parladığında gölgede kalmaktan korkmayan-
dır.

Hayat bizi bazen her şeyden uzaklaşıp yeni insanlar aramaya davet eder. Böyle olduğunda, sevdiklerimize öncekinden daha iyi ve mutlu bir halde dönebiliriz de, dönmeyebiliriz de. Eski ritmini ve denklğini yitirmiş arkadaşlıkları daha fazla uzatmanın anlamı yoktur; ne de olsa hayat hepimizi farklı yollara itebilir. Kaldı ki ilişkiler her zaman gözyaşlarıyla sona ermez; bir mumun alevi gibi sessiz sakin söner bir gün.

Gerçek dostlar, en zor zamanlarımızda bile güvenebileceğimizi bildiklerimizdir. Çünkü dostlara mutlu mesut günlerimizden daha çok, dertli tasalı anlarımızda ihtiyaç duyarız. Hani “Sahte dostlar gölge gibidir, ışık söndüğünde onlar da gider,” derler ya; işte bu, Harry’nin hayatından çıkarabileceğimiz en iyi derslerden biridir. Hepimizin içinde ışıktan da gölgeden de bir parça vardır çünkü...

Potterhead tavsiyesi: *Her zaman almak olmaz; bazen vermeyi de bilmek gerekir!*

HARRY POTTER SEÇMELERİ

Kendine en yakın bulduğunu boya...

Flourish &
Blotts Kitapçısı

Çatlak
Kazan

Ollivander
Asa
Dükkânı

Gringotts
Büyücüler
Bankası

*Hızır
Otobüs*

*Nimbus
2000*

*Uçan
Araba*

*Bir
Hipogrif*

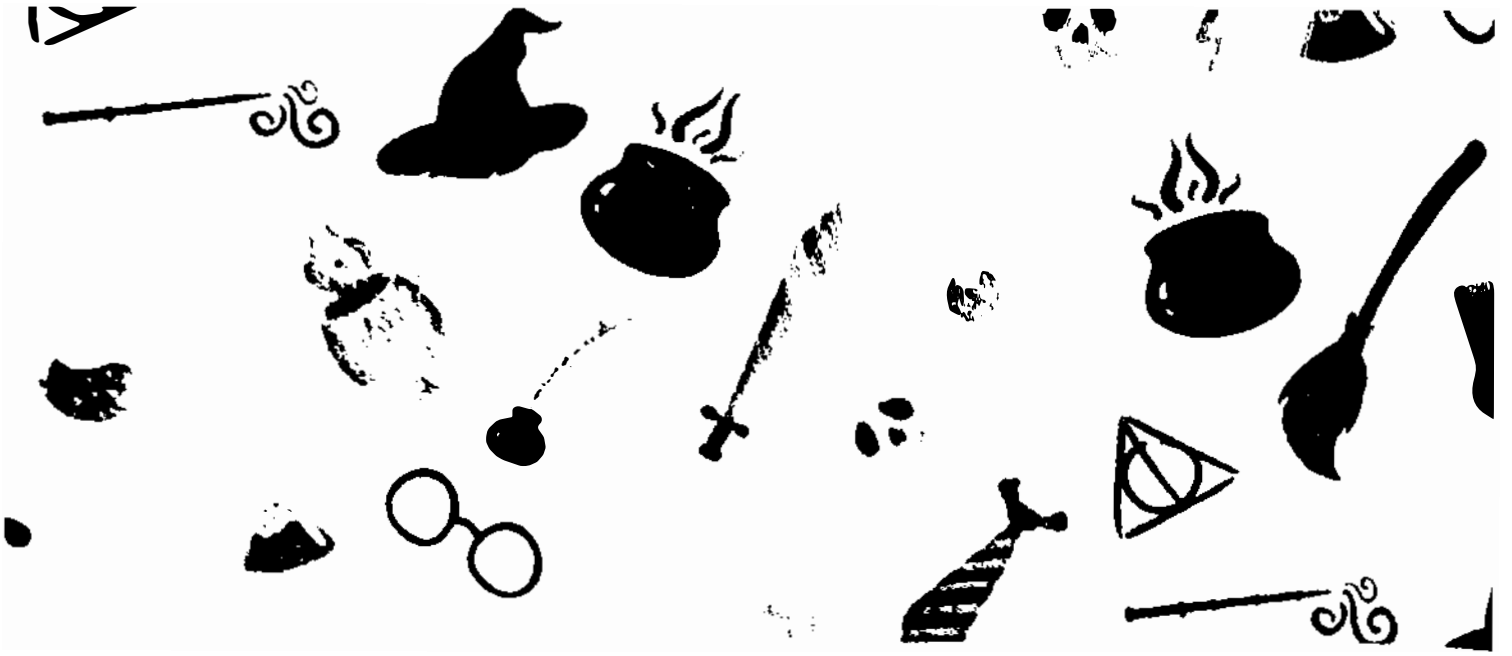
**Vişne
şurubu**

**Kaymak
birası**

**Balkabağı
suyu**

“Sen ölümün gerçek efendisisin, çünkü gerçek efendi Ölüm’den kaçmanın yolunu aramaz. Ölmesi gerektiğini kabul eder ve yaşayanların dünyasında ölmekten çok ama çok daha kötü şeyler olduğunu anlar.”

*–Dumbledore,
Harry Potter ve Ölüm Yadigârları*

HARRY MELANKOLİKTİR

“Çok az kişi ister bunu Tom, çok az kişi.
Ölüm buna yeğdir.”

–Profesör Slughorn, Tom Riddle’a,
Harry Potter ve Melez Prens

Harry Potter hayatı dalgaya alabilen, vurdumduymaz biri olmadı hiçbir zaman. Bir tek Weasley ailesiyle birlikteyken keyifli ve gerçek anlamda kaygısız oluyordu, ama bu da uzun sürmüyor, çok geçmeden yeni bir belayla boğuşmak zorunda kalıyordu. Harry’yi böyle ciddi kılansa geçmişidir; annesi ve babasıyla bir arada olabildiği kısacık anlara duyduğu özlemdir. James ve Lily’ye dair tek bildiği, başkalarının onlar hakkında anlattığı hikâyelerden ibaret olmasına rağmen, savundukları ve temsil ettikleri değerleri çok geçmeden kavramış, kimi zaman da, onlar yanında olsaydı nasıl biri olurdu diye düşünmeden edemiştir. Annesini babasını erken kaybetmesinden ve Dursleylerleyken gördüğü kötü muamele yüzünden, çocukluğunu doyasıya yaşayamamıştır Harry. Ulaştığı her aracı, Kelid Aynasını ya da Düşünselini her fırsatta kullanmak istemesi de, içinde sürekli büyüyen melankoliyi gidermektir aslında.

Tabii, Voldemort'a ve kötülüğün güçlerine karşı bitmeyen mücadelesi de etkili olur ciddi duruşunda. Yaşıtlarının aksine, iyilik ve kötülük arasındaki savaşa erkenden girmiş olduğu için, insanların ve hayatın onu hayal kırıklığına uğratabileceğini ve güvenebileceği çok az kişinin olduğunu da erkenden öğrenmiştir. Bu yolda ona her zaman yardım etmeye hazır olan Dumbledore'un *Azkaban Tutsağı*'nda dediği gibi: "Mutluluk en karanlık zamanlarda bile bulunabilir, ışıkları yakmayı unutma yeter!" Albus Dumbledore aynı ışık metaforunu vasiyetinde de sürdürerek Ron'a da, "kullandığı zaman beni hatırlaması umuduyla Işıkemer'i" bırakmıştır.

Üzüntü bizi içten içe yerken melankoli yaşamaya devam eder. Harry sürekli dövünüp, eski güzel günleri anmaktan başka bir şey yapamayan nostalji delisi biri değil elbette, ama biraz depresif de denebilecek şekilde, hep bir hüznünlü olduğu da su götürmez. Belki de Harry'yi bu kadar sevmemizin nedeni de bu hüznüdür. Onca yeteneğine ve şöhretine rağmen gösterişçi ve kibirli birine dönüşmediyse bunda insani taraflarını ortaya çıkaran melankolinin de payı vardır. Hatta melankoli bir anlamda, durup kendine bakmasını, kendini daha iyi çözümleyip tanımasını da sağlamıştır. Tıpkı büyük şairler ve ressamlar gibi Harry de bu sayede etrafını saran dünyaya daha duyarlı, daha keskin ve daha derin bakabilmiştir.

Sözünü ettiğimiz melankoli psikiyatrik bir hastalık değil, geçici bir ruh halidir. Herkese olur bu. Bazı akşamlar bir hüznün çöker üstümüze, yatağa kaygıyla

gireriz. Ama melankolinin mevsimsel olanı da vardır. Kişiden kişiye değişir bu. Kimileri bahar gelip de doğa yeniden uyanınca hüzünlenir, kimileri de kısalan günlerle birlikte bir kış melankolisine bürünür.

Neşeli şaklaban rolünü yılın her günü oynamaya gerek yok! Zaman zaman melankoli ya da nostaljiye kapılıyor olmanız, hayattaki güzel anların farkına varmanıza engel değil. Emin olun, sürekli neşeli, sürekli parti havasında olmadığınızda insanlar sizi daha az sevmeyeceklerdir. Tersine, birlikteyken her an tasasız görünmek zorunda olmadığınızı bildiğiniz dostlarınız, sizi olduğunuz gibi kabul edip, zor zamanlarınızda da yanınızda olacaktır. Bazen biraz durup, hayatta nelerin önemli olduğunu değerlendirmeye herkes ihtiyaç duyar. Harry'nin hep ayakta kalıp yoluna devam edebilmesini sağlayan da bu olmuştur.

Potterhead tavsiyesi: *Melankolik anlara kucak açın ve kimsenin sizi duygularınızdan dolayı suçlamasına izin vermeyin!*

Eski Yazılar çevirisine gömülmüş olan Hermione, "Quidditch'in kötü tarafı da bu işte," dedi dalgın dalgın. "Binalar arasında böyle kötü duygular ve gerginlikler yaratıyor."

Hececinin Hece Listesi kitabını bulmak için başını kaldırdığında, Fred, George ve Harry'nin yüzlerinde tiksinti ve inanmazlık karışımı bir ifadeyle ona baktıklarını gördü.

"Ama öyle!" dedi sabırsızca. "Sadece bir oyun bu, değil mi?"

"Hermione," dedi Harry, başını iki yana sallayarak, "duygular konusunda falan iyisin ama Quidditch'ten hiç anlamıyorsun."

*-Hermione ve Harry,
Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı*

HARRY YETENEKLİ BİR SPORCUDUR

“Eğer birinizi havada görürsem, daha ‘Quidditch’
demeye kalmadan sepetlenirsiniz.”

–Profesör Hooch,
Harry Potter ve Felsefe Taşı

Harry bildiğimiz lise takım kaptanlarından değil. İçi aynalı dolap, baklava dilim karın kasları, kızların eksik olmadığı gece gezmeleri falan göremezsiniz Quidditch’te. Hatta Harry’nin bir de Privet Drive’daki hallerini hatırlayın. Çok da atletik ve hareketli görünmüyordu, öyle değil mi? (Bunda, hareket edecek fazla bir yeri olmamasının payı da büyüktü tabii!)

Aslına bakarsanız, Harry’nin Quidditch’i keşfetmesi bile tesadüfen oluyor: Neville’le Draco arasındaki bir itişmeye engel olmaya çalışırken kendini bir anda süpürgeyle havada buluyor. Sonra da, takımdaki yeri kural gereği birinci sınıftan bir öğrenciye verilemiyor olmasına rağmen Dumbledore’un kuralları sadece onun için esnetmesiyle birlikte takımın arayıcısı olup çıkıyor.

Yıl boyu düzenlenen Quidditch turnuvası dört binanın sportif bir amaçla da olsa yarışması için yapılıyor ve Gryffindor bu oyundaki başarılarıyla tanınan bir bina. Harry'de ise, iyi bir arayıcı olmak için gerekli olan hız, çeviklik ve dikkat gibi tüm özellikler var. Bir zamanlar Gryffindor takımında babasının da arayıcı olarak oynamış olması Harry için fazladan bir motivasyon kaynağı oluyor elbette.

Atletik ya da değil, herkese uygun bir spor mutlaka vardır. Burada önemli olan, sizin de Harry gibi bedeninize ve karakterinize en çok uyanı seçmenizdir:

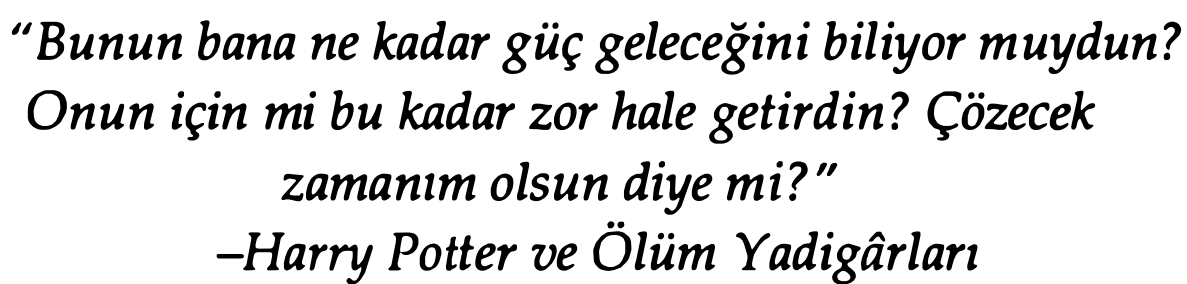
- İçinizdeki fazla enerjiyi bir yerlere kanalizasyonun peşindeyseniz tenis ve squash gibi raketle oynananlar veya judo ve karate gibi dövüş sporları tam sizlik demektir.
- Bireysel performansınızı sınavı görmek istiyorsanız koşu, dağcılık ya da bisiklet gibi aktiviteleri seçebilirsiniz.
- Dikkat ve el becerilerinizi kullanmaktan yanaysanız okçuluk veya trap gibi sporlar size uygun olacaktır.
- Yalnız başınıza aktivite yapmaktan hoşlanmıyorsanız da futbol ve basketbol gibi takım sporlarını deneyebilirsiniz.

Ne olursa olsun spor yapmayı hepten reddetmeyin sakın. Boş zamanlarınızda ya da arkadaşlarınızla bir araya geldiğinizde deneyip kendinize en çok uyan sporu seçmeniz hiç de zor değil. Tamam, bu sporların arasında Quidditch'in olmayacağı çok belli ama fiziksel aktivitenin her türünün hem vücudunuzu hem

de zihnınızı güçlendireceğini ve gelişiminize büyük katkısı olacağını unutmayın.

Potterhead tavsiyesi: *Sağlam kafa
sağlam vücutta bulunur!*

HARRY AZİMLİDİR

“Hayır, burası benim doğduğum yer.
Başka biri olarak geri gelecek değilim.”

–Harry,

Harry Potter ve Ölüm Yadigârları

Harry’nin, kendinden çok önce yazılmış bir kaderi takip etmekten ötesini yapmadığını söylemek doğru olmaz. Büyük bir büyücü olacağı, Voldemort’la savaşacağı, müthiş işler başaracağı kaderinde yazılıydı dersek işin içindeki çok temel bir unsur haksız yere göz ardı etmiş oluruz ki, o da Harry’nin asla vazgeçmeyen biri olmasıdır. Dumbledore gibi pek çok disiplinle faaliyet göstermiş olan bilim adamı Henri Poincaré’nin de dediği gibi: “İnsanoğlu kendini yeterli görseydi böyle büyük işlerin altından kalkamazdı.” Gerçekten de, yetenek ve kaderden daha çok kararlılık ve azimdir bize büyük başarılar kazandıran.

Harry’nin içindeki bu gücü en iyi gördüğümüz yerlerden biri Üçbüyücü Turnuvası olur. Tıpkı mitolojide Herkül’ün giriştiği 12 görev gibi, Harry de bu turnuvada çeviklik, fiziksel güç, strateji ve mantıkta kendini kanıtlamak zorunda kalmış; Cedric Diggory

için yaptığı fedakârlığa rağmen kararlılığından bir an olsun ödün vermemiştir.

Kararlılık bir arayıcı için de olmazsa olmaz özelliklerden biridir. Ne de olsa bütün bir Quidditch maçının kaderi, Altın Snitch'in peşini bir an olsun bırakmayacak arayıcıların elindedir. Bir arayıcı, hedefine kilitlenmeli, hiçbir güç onu bu amacından vazgeçirememelidir.

Harry atlattığı her zorluktan yaralı ama öncekine göre daha olgunlaşmış biri olarak çıkar. Böyle bakınca, "Beni öldürmeyen şey güçlendirir," diyen Nietzsche'den ilham almış gibidir. Önüne çıkan tehlikeler karşısında hiçbir zaman geri adım atmaz, hiçbir zaman kolayca kaçmaz. Ta en başından Slytherin'e katılmayı da kabul etmez, sonradan Voldemort'un tarafına geçmeyi de. Ona verilen görevi yerine getirene kadar direnç ve azim göstermeye devam eder. Atlattığı her badire elbette ki gurur verir ona, ama bu gururu hiçbir zaman kibire dönüşmez. *Harry Potter ve Felsefe Taşı*'nın yayımlanmadan önce onlarca yayınevi tarafından reddedildiğini düşünürsek, aynı kararlılık J.K. Rowling'in kendisinde de vardır.

Tüm bunlar bize, sıkıntı çekmeden ve de çalışmadan hiçbir şey elde edemeyeceğimizi gösteriyor. İster iş hayatında, isterse bir spor dalında olsun, nihai hedeflerimizden asla şaşmamalı, başarı sonucunda ulaşacağımız zirveyi hep gözümüzün önüne getirmeliyiz. Fakat bazen zirveye giden yolu küçük etaplara ayırmak ve harita üzerinde varılacak her bir noktayı iyice zamanlayabilmek gerekir. Ne olursa olsun hep

yolda kalın ve de gözünüz finiş çizgisinde olsun. Fakat ara sıra nereden nereye geldiğinizi görmek için arkınıza bakmayı da ihmal etmeyin.

Potterhead tavsiyesi: *Asla pes etme!*

*"Dobby'ye sizin ne kadar büyük olduğunuzu
anlatmışlardı efendim, ama ne kadar iyi olduğunuzu
Dobby bilmiyordu!"
-Dobby, Harry'ye,
Harry Potter ve Sırlar Odası*

HARRY CÖMERTTİR

“Bir adamın nasıl biri olduğunu anlamak istiyorsan, kendisiyle eşit olanlara değil, astlarına nasıl muamele ettiğine bak.”

–Sirius Black, Harry’ye,
Harry Potter ve Ateş Kadehi

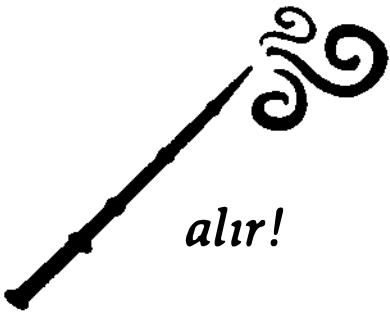
Harry Potter’ın ne kadar cömert, ne kadar yüce gönüllü olduğunu daha ilk kitapta görmeye başlıyoruz. Hogwarts Ekspresi’nde, Ron’un, annesinin hazırladığı sandviçten pek de memnun olmadığını fark eden Harry trende satılan atıştırmalıklardan bir sürü alıp onunla paylaşıyor. Ve de aynı cömertliği ilerleyen bölümlerde de görüyoruz. Çocukken hayal bile edemeyeceği kadar paraya bir anda kavuşmak bir an olsun başını döndürmüyor, elindekini çevresindekilere dağıtmaktan hiçbir zaman geri durmuyor.

Fakat Harry’nin yüce gönüllülüğü sadece para meselelerinde değil, dostlarıyla ilişkilerinde de geçerli. Ron ve Hermione bir yana, Neville, Luna ve Ginny gibilerle de birlikteyken hep iyi bir dinleyici ve yardıma koşmaya hazır bir arkadaş o. Yanı sıra, insani değerlere ne kadar önem verdiğini Dobby’ye karşı tutumunda da görüyoruz. Örneğin onun özgürlüğe kavuşması

için Lucius Malfoy'a bir oyun oynamaktan bile çekinmiyor ("Sahip Dobby'ye bir çorap verdi").

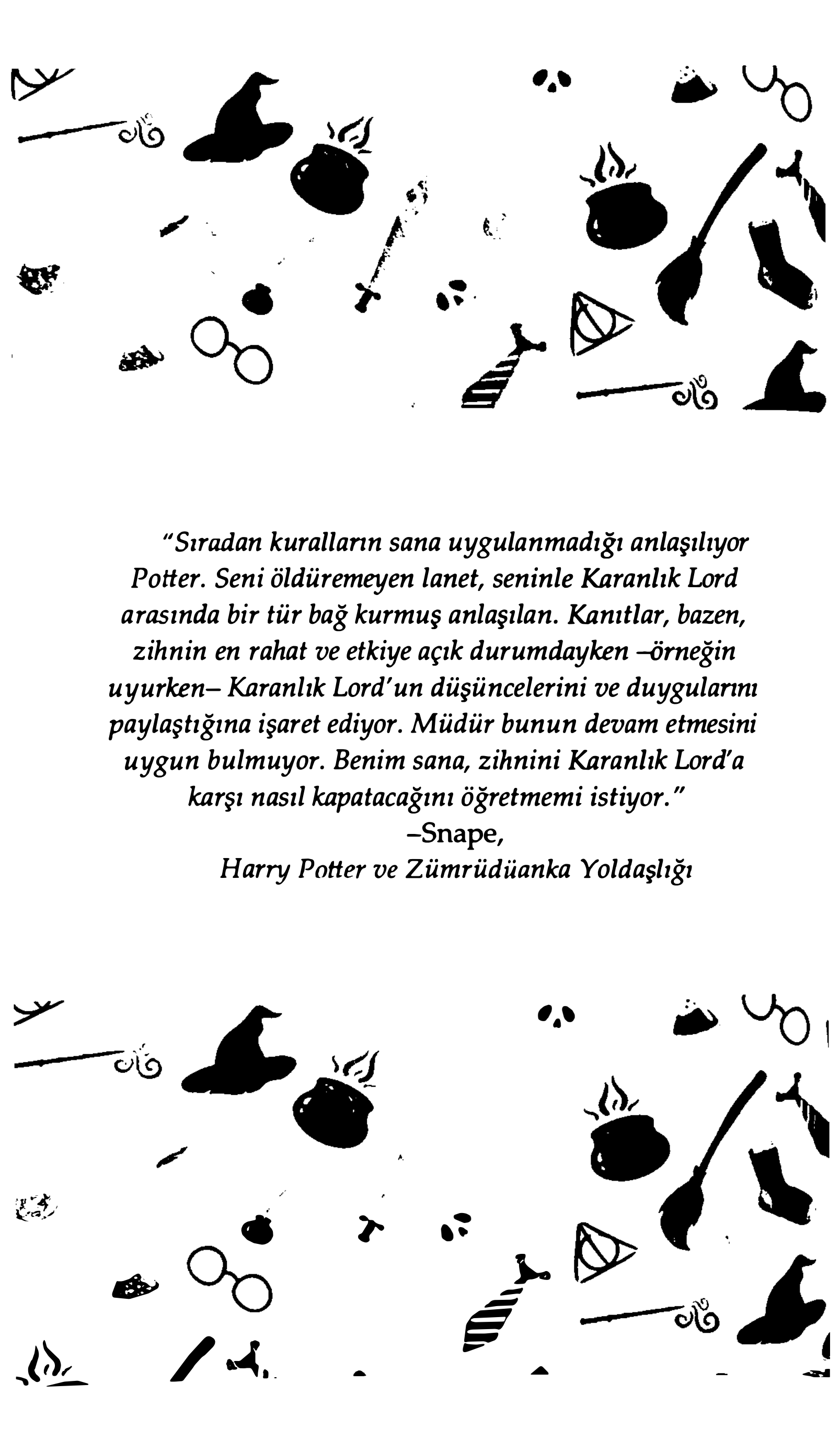
Bizim de Harry gibi, karşılaştığımız insanları cüzdanlarının kalınlığıyla ya da sosyal statüleriyle değerlendirmememiz gerekir. Kaldı ki, etrafımızdakileri mutlu etmek için öyle büyük, gösterişli hediyelere gerek de yok. Küçük bir doğum günü tebriki ve çam sakızı çoban armağanı bir şey çoğu zaman yeterli olacaktır. İşin sırrı, karşımızdakinin nelerden hoşlandığını bilmek ve onu düşündüğümüzü gösterebilmekte.

Anlayacağınız, gerçek cömertlik parayla pulla değil, yürekle ve sevgiyle olur. İnsanların bize güvenebileceklerini anlamaları için, ihtiyaç duyduklarında yardımlarına koşmak ve ara sıra küçük güzellikler yapmak yeterlidir.

Potterhead tavsiyesi: Kişi ne verirse onu

alır!

"Sıradan kuralların sana uygulanmadığı anlaşıyor Potter. Seni öldüremeyen lanet, seninle Karanlık Lord arasında bir tür bağ kurmuş anlaşılır. Kanıtlar, bazen, zihninin en rahat ve etkiye açık durumdayken –örneğin uyurken– Karanlık Lord'un düşüncelerini ve duygularını paylaştığına işaret ediyor. Müdür bunun devam etmesini uygun bulmuyor. Benim sana, zihnini Karanlık Lord'a karşı nasıl kapatacağını öğretmemi istiyor."

–Snape,

Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı

HARRY GEREKTİĞİNDE KURALLARI ESNETMEYİ BİLİR

“Kurallara karşı gelmek çok eğlenceli,
öyle değil mi?”

“Kimsin sen ve Hermione Granger’a ne yaptın?”

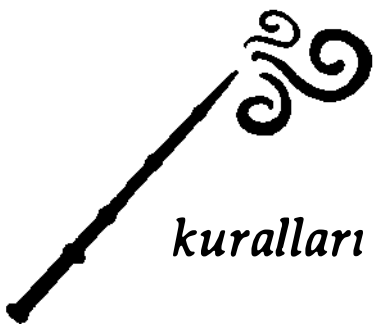
–*Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı*

Dört ayrı binası ve Dumbledore önderliğindeki külyutmaz öğretmenleriyle, kuralların ve yönetmeliklerin eksik olmadığı bir okul Hogwarts. Harry’nin bazen tüm bu kuralların etrafından dolanması gerektiğini anlaması ise uzun sürmüyor. Fakat bunu, kötü bir niyetle ya da kendine fayda sağlamak için değil, yerine getirmesi gereken bir görev veya atlatması gereken bir belaya bulaştığında yapıyor. Ron ve Hermione böyle anlarda Harry’nin kişiliğinin iki farklı yüzüymüşler gibi davranıyorlar. Böyle bakınca onları Harry’nin kafasının içinde, biri onu sürekli kurallara uymaya çeken (Hermione), diğeryse kuralları esnetmesini bekleyen (Ron) iki farklı ses olarak da görebiliriz.

Görünmezlik Pelerinini üzerine geçirdiğinde, geceleri okulun koridorlarında, yasak olmasına rağmen rahatlıkla dolaşıyor; mesela Lucius Malfoy, Cornelius Fudge ve Dumbledore’un aralarında geçen bir konuş-

maya kulak misafiri olabiliyor. (*Harry Potter ve Sırlar Odası*) Bir seferinde de, Ruh Emicileri kovmak için okulun dışında büyüye başvuruyor (Dudley'nin önünde "*Expexto patronum*" yapıyor) ve sırf bu yüzden, Mafalda Hopkirk'ün emriyle önce okuldan kovuluyor, bu karar sonradan geri alınsa da Sihir Bakanlığı'nda mahkemeye çıkmak zorunda kalıyor. Hikâyenin bir yerinde Harry'nin kurallara karşı belli bir tavrı olduğunu Hogwarts'ın müdürü Dumbledore'dan da duyuyoruz. Ama Harry'nin kuralları yıkması kimi zaman bizzat onun sayesinde oluyor. (Görünmezlik Pelerinini ona veren kimdi?)

Ülkeler yasalarla yönetiliyor ve hiç kimse kendini yasaların üstünde göremez. Fakat hayatta, uzak durulması gereken kimi zorlama yasalar da var. Bunlarla, özellikle de iş yaşamında muhatap olmak zorunda kalabiliyoruz. İşte böyle kurallarla karşılaştığımızda akıl yürütüp inisiyatif almak, bize saçma gelenleri görmezden gelmeyi bilmek gerekebiliyor. Ancak bütün kuralları ve yasaları hepten reddedemezsiniz. Özellikle de Harry Potter gibi, insanlar arasında eşitliği sağlayanları.

Potterhead tavsiyesi: *Karşı geleceğiniz kuralları herkesten daha iyi bilmek zorundasınız!*

*“Neler hissettiğim konusunda konuşmak istemiyorum,
tamam mı?”*

*“Harry, böyle ıstırap çekmen hâlâ insan olduğunu
gösterir! Bu acı, insan olmanın bir parçası...”*

**“ÖYLEYSE – İNSAN – OLMAK –
İSTEMİYORUM!”** diye kükredi Harry.

*–Harry ve Dumbledore,
Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı*

HARRY KONTROLÜ ELDEN BIRAKMAZ

“Kendine hâkim ol! Hiddetini kontrol et,
zihnini disipline sok!”

–Snape,

Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı

Harry çoğu zaman, her biri diğerinden farklı ve birbirleriyle kıyasıya çatışan duyguların etkisi altında kalıyor. Fakat biraz bundan, biraz da çok zeki ve duyarlı olduğu için, arkadaşlarının ona karşı tavırlarını, öğretmenlerinin ona yüklediği sorumlulukları ve de geçmişinin getirdiği ağırlığı kavramakta güçlük çekmiyor.

Onu genelde, altında ezildiği duygularıyla başa çıkabilmek için birbirlerinden farklı yöntemler öneren iki öğretmeninin arasında kalmış bir halde görüyoruz. Bunlardan ilki olan Profesör Snape ona hep kontrolü elinde tutmayı öğretmenin peşinde. Ona göre duyguların hayatta hiçbir yeri olmadığı gibi, bizi gerçek emellerimizden uzaklaştırmaktan başka bir işe de yaramıyorlar. Eğer ki üstlerini örtüp, varlıklarını inkâr etmekte zorluk çekiyorsak, en azından dizginlemeyi öğrenmemiz gerekiyor. Meseleye karşı tarafından ba-

kan Profesör Dumbledore ise Harry'ye sürekli, duygularına kucak açmasını, içinde kopan fırtınalara kulak verip anlamasını öğütlüyor.

Sizin de hassas bir yapınız varsa bu iki farklı yaklaşımı bir arada deneyebilirsiniz. Snape'in tekniği, kendinize fazlasıyla hâkim olmayı gerektirdiği için kimi zaman yorup bunaltabilir sizi. Ancak hayatınızı doğru şekilde sınıflandırabilirsiniz çok etkili olacaktır. Örneğin, iş dünyasında duygularınızı gizleyip, kendinizi böyle bir disipline sokabilirsiniz bunun faydasını muhakkak görürsünüz. Fakat sıra özel hayatınıza geldiğinde kendinizi dinleyebilmeli, duygu akışlarınızı benliğinizin bir parçası olarak görmelisiniz.

İşte böyle fırtınalı duygulara kucak açabilmek için hem içinize hem de dışınızdaki dünyaya, doğru açılardan bakmanız gerekir. Bunu aynı anda yapabilmek için de kendinize dışarıdan bakmayı deneyin. Kendinize, tıpkı bir doktor gibi, "Şu anda ne hissediyorum? Bedenim bana neyin mesajını gönderiyor? Aynı duyguları başka ne zaman hissetmişim? Bu tepkimi tetikleyen ne oldu? Dün nasıldım, bu sabah nasıl kalktım?" gibi sorular sormalısınız. Böyle küçük sorularla başlayıp, sonunda duygularınıza dair doğru bir teşhise aşama aşama yaklaşabilirsiniz.

Hissettiğiniz her şey, tüm duygularınız sizindir. Üzülmek, kıskanmak, öfkelenmek hakkınızdır. Eğer o anda doğan duygunuzu kabullenip razı olursanız, tıpkı güneşi örten bir bulut gibi, eninde sonunda uçup gidecektir.

Fakat hisleriniz sizi boğmakta ısrarcı görünüyorsa, üzerinizdeki bu baskıyı azaltmak için bazı teknikler

uygulayabilirsiniz. İŖe, içinde bulunduğunuz çevreyi deđiŖtirmekle başlayın: BaŖka bir odaya geçin, yüzünüze su serpin, ıŖıđı kısın, açık olan ekranları kapatın; kısacası huzurunuzda parazit yapan tüm dıŖ etkenleri ortadan kaldırmaya çalışın. Düzenli olarak büyük baskı altında kalan bazı insanlar, dikkat yoğunlaŖmalarını, vücutlarının avuç içi gibi hassas yerlerine dokunarak deđiŖtirme yoluna gider; kimileri de burunlarından aldıkları nefesin vücutları içinde dolaŖımına odaklanmayı tercih eder.

Önemli olan, pozitif duygularınızın güçlenmesine izin vermektir! Sonuçta duygularımızın kaynağı duygularımızdır ve hepimiz öyle ya da böyle gündelik hayatta, mutluluk bulabileceğimiz pek çok küçük an deneyimliyoruz. İçindeki baharatlarıyla damak çatlatan bir yemek, keyfimizi bir anda yerine getiren nefis bir tatlı, bize çocukluğumuzu veya geçmiŖin huzur dolu anlarını hatırlatan bir koku, yeni tomurcuklanmış bir çiçek, omzuna baŖımızı yaslayabileceğimiz bir dost, kendimizi kollarına bırakabileceğimiz bir sevgili... İşte, hayatın tadı tuzu diyebileceğimiz tüm bu küçük zevklere kucak açıp, duygularımızın rotasını iyi yöne çevirebilmek için ise, iç dünyamızın Ŗifrelerini çözmek ve yeri geldiğinde ayaklarımızın yerden kesilmesine engel olmamak gerekir. Ginny Weasley'nin de dediği gibi: "Yeterince cesaretin varsa, gözüne her Ŗey mümkünmüş gibi görünmeye baŖlıyor."

Potterhead tavsiyesi: *Duygularını daha iyi kontrol etmek istiyorsan önce onları kabullenmeyi bileceksin!*

HANGİ HOGWARTS ÖĞRETMENİSİN?

Gryffindor, Slytherin, Hufflepuff ya da Ravenclaw... Seçmen Şapka'yı başına geçersen seni hangi binaya göndereceğini biliyordur herhalde. Peki ama ya masanın öteki tarafında oturuyor olsaydın, hangi öğretmen olurdun? İşte, ilerleyen kısımda göreceğin dokuz soru Snape mi, Lupin mi, Trelawney mi, Dumbledore mu, yoksa McGonagall mı; içinde yatan Hogwarts profesörünün kim olduğunu bulmana yardım edecek!

Soru 1: Okulun ilk günü...

 Kitaplar ve defterler sıraların üzerinde olacak, öğrenciler beni hazırolda bekleyecek. Zevzekliğin âlemi yok!

 Önceden hazırladığım konuşmaya başlayıp, sınıfta dolaşarak okulun kurallarını ve beklentilerini anlatmaya girerim, öğrencilere takınmaları gereken tavır ve tutumları beş dakikada sıralayıp bitiririm.

Herkese, önceden hazırladığım; üstüne soyadlarını, adlarını, doğum tarihlerini, ebeveynlerinin mesleğini, kardeşleriyle ilgili bilgileri vs. yazacakları küçük bir form dağıtırım.

— Öğrencilerimi güzel bir müzik eşliğinde karşılar, sınıfın her yerini çiçeklerle süslerim.

• Çocuklar daha sınıflarına girmeden, herkes nerede oturacağını bulsun diye küçük ve eğlenceli bir oyun oynatırım.

Soru 2: Öğrencilerin başarısını değerlendirmek için...

• Pedagojide yenilikten yana biri olarak, her öğrenciye göre tek tek ayarlanmış özel bir çalışma planı hazırlarım.

○ Ders soruları, metin analizi, ayrıntılı araştırma raporları... Değerlendirme işi benden sorulur.

— Her ders, bir önceki derste öğrenilenleri tekrar eder, eksiklikleri ve hataları gidererek ilerlemeye önem veririm.

— Tamam, ezbere bilmekte de yanlışlık yok, ama benin için daha önemlisi, öğrencilerimin kendi başlarına düşünüp akıl yürütebiliyor olmalarıdır!

— Değerlendirmeye, sınavla çok aram yoktur. Öğrencilerimi derslerde yakından izleyip, notlarını ona göre kendim vermekten yanayım.

Soru 3: Bir okul gezisindesiniz...

— Öğrencilerin hareketlerini, bir sorun çıkmasın diye anbean kontrol ederim.

- Karışıklık olmaması için, bütün öğrencilere etkinlik programını ve güzergâhını tek tek anlatan yazılı bir plan dağıtırım.
- Geziye başlamadan önce talimatlarını verir, uymayanların alacakları cezayı açıkça ilan ederim.
- Gezi boyunca rahat edemem. Keşke okulda kalsaydım!
- Öğrencilerle ilk fırsatta oturup bir yerde kaymak birası içerim.

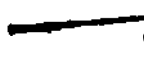
Soru 4: İki öğrencinin arasında kavga çıktı...

- Kavga mı? Ne kavgası? Gürültü patırtıdan hiçbir şey anlaşılmıyor ki!
Kavgacıların kulaklarına yapışır, hemen oracıkta ana babalarını ararım.
- Bir darbe yapıp ikisini okula geri gönderir, geride kalanların da mesajı almalarını sağlarım.
- İkisini odama çağırıp, neler olduğunu anlamaya çalışırım.
- İkisini sınıfın önünde tartıştırıp, aralarındaki anlaşmazlığın sebeplerini herkese açıklamalarını ve sonunda orta yolu kendilerinin bulmalarını isterim.

Soru 5: Yıl sonu balosu için...

- Bir yolunu bulup her öğrencinin resmini yaptırırım.

 Bütün organizasyon benden sorulur. Velilerle sıkı temas halinde olmayı da ihmal etmem.

 Öğrencilerimle pistte dans ederim.

•• Öğrencilerimin bütün yıl öğrendiklerini sergileyebilecekleri bir oyun tasarlarım.

 Partiler balolar hiç benlik değil. Bir bahane uydurup affımı isterim.

Soru 6: Veli toplantılarında...

 Öğrencilerimin anne babalarından eski okul arkadaşlarım varsa en çok onlarla ilgilenirim.

•• Her bir öğrencimin aldığı notlarla çıkardığım grafikleri velilerle paylaşır, iyi ve kötü olduğu alanları tek tek sıralarım.

 Velilerle pek alıp veremediğim yok ama toplantı gününü unutma ihtimalim çok.

 Tüm velileri tek tek odamda ağırlar, çocukların notları üzerinden yapılması gerekenleri anlatırım.

•• Velilerle değil de öğrencilerimle konuşmayı yeğlerim.

Soru 7: En sevdiğin ders...

 İksir dersi.

 Büyü dersi.

•• Karanlık Sanatlara Karşı Savunma.

Cisimlenme dersi.

 Kehanet dersi.

Soru 8: Masanın üstünde her zaman...

☞ Sağı solu post-it'lerle dolu, kocaman bir ajanda vardır.

🐸 Çantaya falan gerek yok. Her şey parmağımı bir kere şıklatmama bakar.

Hem masanın üstü hem de bütün oda tertip ve düzen timsalidir.

☞ Üst üste yığılmış kâğıtlar, kahve fincanları, tuhaf objeler... ne ararsanız var!

🐸 Aradığım her şey müdürlükte, kütüphanede, sınıflarda var nasıl olsa. Bütün okul benim odam sayılır!

Soru 9: Görünümün...

Çok dikkat çekici olmayı sevmem. Önemli olan temiz ve tertipli olmak.

☞ Yağmur da yağsa, güneş de açsa hep aynı kıyafetimi giyerim. Düz siyah tercihimdir.

🐸 Bir kot, bir tişört. Modalarüstü rahat bir tarzımdır.

🐸 Kostüm, şapka, asa... hepsinden de önemlisi duruşumdur. Öğrenciler patronun kim olduğunu bir bakışta anlamalılar!

☞ Renkler, desenler, aksesuarlar. Özgün ve çılgın olmayı severim. Canım ne isterse onu giyerim...

 fazlaysa: İksir hocası Profesör Snape'sin!

Severus Snape talepkâr ve sert bir öğretmendir. Dersleri zor olduğu gibi, her şeyin kusursuz olmasını da ister. Öğrencilerinden beklentisi her zaman yüksektir ve gerektiğinde onları cezalandırmaktan bir an olsun geri durmaz. Sert görünümü sayesinde duygularını saklamakta zorluk çekmez. Fakat yine de öğrencilerinin her zaman güvenebileceği öğretmenlerden biridir!

Profesör Snape Muggle'ların dünyasında yaşasaydı fizik ya da kimya öğretmeni olurdu.

 fazlaysa: Hogwarts'ın müdürü Profesör Dumbledore'sun!

Albus Dumbledore bilgeliğin ve sakin gücün sembolüdür. Bütün okulun sorumluluğu onun üzerinde olduğu için, kurallara uyulduğundan emin olmak ister. Bazen sert görünse de her zaman adil biridir. O doğal karizmasıyla okulun temel direklerindendir.

Profesör Dumbledore Muggle'ların dünyasında yaşasaydı yine müdür olurdu.

fazlaysa: Cisimlenme hocası Profesör McGonagall'sın!

Minerva McGonagall her haliyle başka bir zamana ait gibidir. Geleneklere ve okulunun itibarına fazlasıyla önem verir. Eğitim için eski moda görünen ama başarısı kanıtlanmış yöntemler uygular. Öğrencileriyle arasında bir mesafe olmasını ister, ama onlara her zaman iyi yüreklilikle kol kanat da gerer.

Profesör McGonagall Muggle'ların dünyasında yaşasaydı felsefe öğretmeni olurdu.

— fazlaysa: Kehanet hocası Profesör Trelawney'sin!

Sybill Trelawney diğer tüm öğretmenlerden farklı biridir. Çılgınlık yalnızca görünümünde değil kafasının içinde de bolca vardır. Bir bakmışsınız heyecandan içi içine sığmıyor, bir bakmışsınız dalıp gitmiş... Çoğu zaman öğrencilerini görmeden kendi dünyasında yaşar gider.

Profesör Trelawney Muggle'ların dünyasında yaşasaydı resim öğretmeni olurdu.

 fazlaysa: Karanlık Sanatlara Karşı Savunma hocası Profesör Lupin'sin!

Remus Lupin, öğrencilerini nasıl motive edeceğini bilen, ilgili bir öğretmendir. Kendi zaaflarını onlardan gizlemeyerek, öğretmen-öğrenci arasındaki mesafeyi ortadan kaldırabilmeyi amaçlar. Eğitim anlayışı gereği, öğrencilerinin her şeyi kendileri deneyimleyerek öğrenmelerini ister.

Profesör Lupin Muggle'ların dünyasında olsaydı tarih veya coğrafya öğretmeni olurdu.

HARRY POTTER

GİBİ DÜŞÜNMEK
VE DAVRANMAK

*"Bize aslında
kim olduğumuzu
gösteren şey,
yeteneklerimizden çok
seçimlerimizdir."*

 teras

Harry Potter yıllar içinde vazgeçilmez bir hikâye olduysa bunun sebebi, farklı kesimlere olduğu kadar, bir bütün olarak genele de hitap edebilmesidir. Çünkü yaşam ve ölüm, güç ve korku, dostluk ve cesaret, iyi ve kötü, gerçek ve hayal gibi olgular arasında gidip gelen evrensel sorularımız ve cevap arayışlarımızdır hepimizi birleştiren... Seksenden fazla dile çevrilip iki yüz ülkede yayımlanan Harry Potter kendine bir okur kitlesi bulmamış, kendi okur kitlesini yaratmıştır.